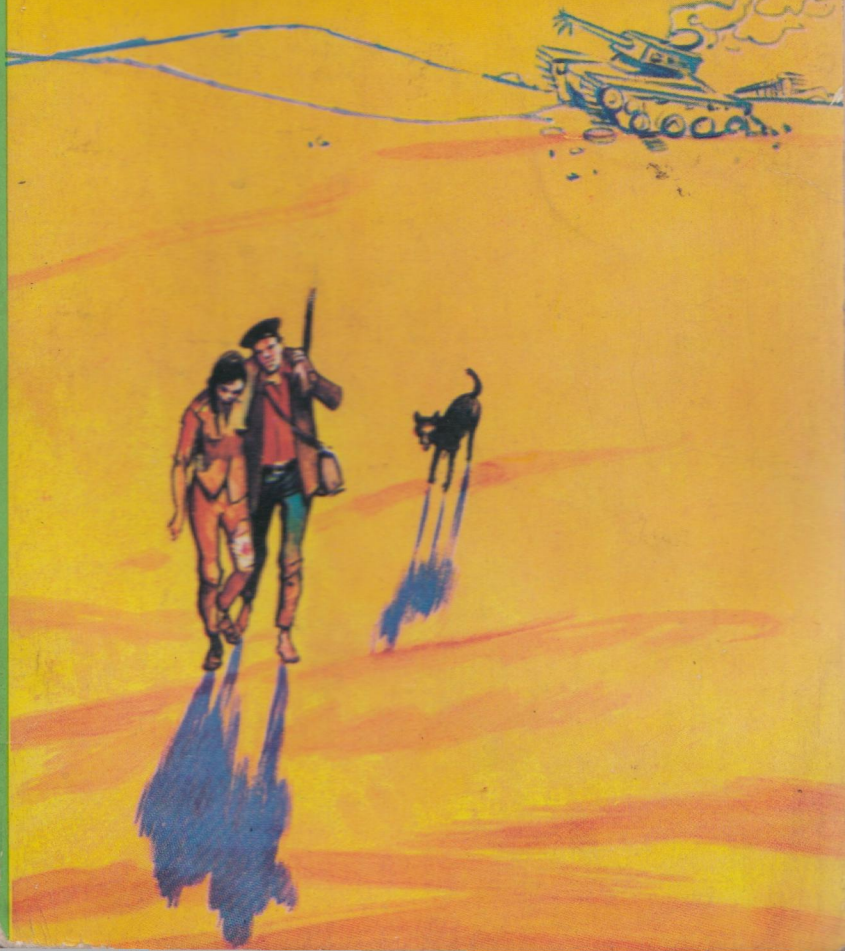
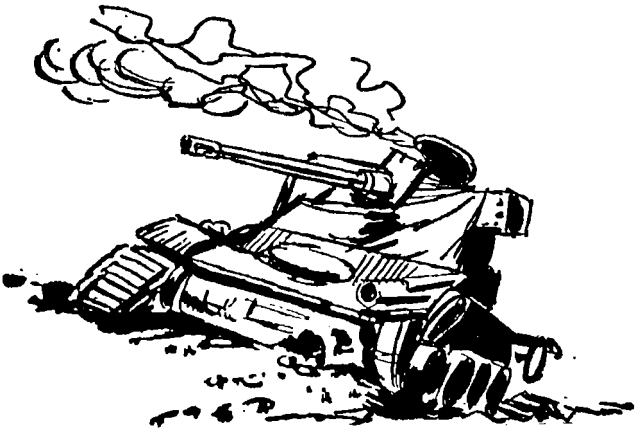
İDEAL KİTAPLIK

ANTOINE REBOUL

ARTIK ÖLDÜRMEYECEKSİN

ARTIK ÖLDÜRMEYECEKSİN

BASKAN YAYINLARI

Yazan ANTOİNE REBOUL

Çeviren ASLI CAN

Güzel Sanatlar Matbaası A.Ş. tesislerinde dizilmiş ve bastırılmıştır.

İktibas Hakkı Mahfuzdur.

Copyright Librairie Hachette, 1969 — PARİS

1970

Birinci Bölüm

FIRTINALAR İÇİNDE BİR ÇOCUK

10 Haziran 1967.

Akşamın alaca karanlığı, El Egma yaylâsını sarıveriyor. Sıcak, sımsıcak kumlardan, dalga dalga renkli bir buğu yükseliyor. Güneybatıda, kaybolan güneşin son ışınları, Musa Dağlarını ateş kırmızısı bir renge boyuyor. Çok değil, bir saat sonra, gölgeler dağın profilini inceden inceye kemirmeye başlayacak. Göz alabildiğine uzanan Sina Çölünün üzerinde sessizlik ve huzur dolu örtüsünü çekiverecek.

Süleyman, kendisini kavurucu güneşten koruyan dikenli çalılıkların arasından çıkabilmek için işte bu saati bekliyor. Biliyor ki, bu saati beklemese, pusuda yatan ölüm ensesine biniverecektir! Biliyor ki, kaynayan kum tepeciklerinin üzerinde yürümeye kalkışması, onu kaçınılmaz bir sona götürür: Ciğerleri, vücudu, kavurucu havayla büzülüp kuruyuverir!

Süleyman henüz on dört yaşında, ama bütün bunları biliyor... Ve korkuyor. Şimdi şu cehennemden sıyrılmak için neleri göze almazdı ki! Ama gün ortasında böyle bir şeye kalkışmak çılgınlık olur. Süleyman'ın hedefi önce uzaklarda, çok uzaklardaki Musa Dağını seçebilmek; daha sonra da oraya yönelmek...

Süleyman, cesaretini kaybetmemek, uzun bir süre hareketsiz kalmanın vereceği uyuşukluğa kendisini kaptırmamak için, şimdi içinde bulunduğu şu korkunç duruma varıncaya, yani koca çölde tek başına kalıncaya kadar başından geçenleri bir bir düşünmeye çalışıyor...

*
* *

Süleyman çok ufak yaşında anasız, babasız kalmış; fakir bir köylü de iyilik olsun diye onu yanına almıştı. Fakat Kahire'nin çekiciliğiyle zihni çelinen çocuk, iyiliksever köylünün evini terkedip başkente kaçmış; orada dilenci ve yankesici şebekelerinin ağına düşmüştü. Böylece açlık, yal-

nızlık ve çâresizlik günleri birbirini kovalamış; yoldan gelip geçenlerin ilgisizliği, polislerin insafsızlığı, zindanların ıslak ot yatakları, onu doğduğuna pişman etmişti.

İşte, yine kodesten henüz çıktığı bir sırada, askerleri yakından tanımak fırsatını bulmuştu.

Süleyman, askerlerin sivillerden daha yufka yürekli olduklarını, kendisini fazla uğraştırmadan önüne üç-beş kuruş attıklarını görünce, El Gomburya Kışlasının çevresinde dolanmaya başladı. Daha önceleri Kolej, Sağlık Müzesi, Abidin Sarayı ve El Palaki pazarı civarında rızkını ararken, bundan böyle kışlanın çevresinden ayrılmaz oldu ve sadece askerlerin verdiğiyle yetindi.

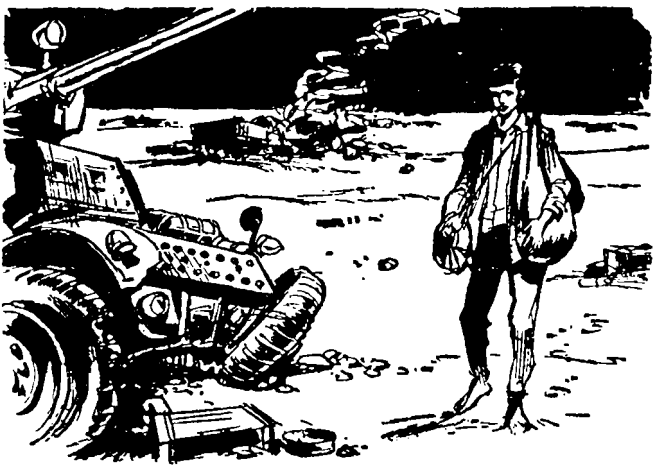
Süleyman, kışlanın Bassuni Sokağına bakan matfak pencerelerini keşfetmişti.

Pişen asker aşının iştah kabartan kokusu, onu saatlerce bu pencerelerin önünde tutmaya yetiyordu.

Yağmurlu, soğuk bir gündü. Süleyman gene bu pencerelerden birinin dibinde iki büklüm oturmuş, bekliyordu. Yüzünde pek acılı bir ifade vardı.

Çocuğun bu halini gören askerler ona acıyıp yardım elini uzattılar.

Hele kış da gelip çatınca, Süleyman'a yalnız yemek vermekle kalmadılar. Bir levâzım teğmeninin desteğiyle onu kışlada konuk ettiler, iyi-kötü giydirdiler. Buna karşılık da,

kendisinden ancak gücünün yeteceği kadar iş istediler : Sebze ayıklamak, etrafı silip süpürmek gibi...

İşte, İsrail'e karşı savaş patlak verdiği sırada, Süleyman, bu düzen içinde yuvarlanıp gidiyordu.

Süleyman çok iyi hatırlıyordu... 4 Haziran pazar günüydü. O ana kadar ihtiyatta tutulan birlik, Akabe'deki Nakhl yolu üzerinde takviye kuvveti olarak gönderilmişti. Ayın beşinde yola çıkmışlardı. Altısında, El Tamad'ın kuzey kesimindeki savunma mevzilerine girerlerken, düşman hava kuvvetleri üzerlerine şiddetli bir bombardıman açmıştı.

Daha ilk düşman saldırısında Süleyman'a tehlikeden

uzak kalacağı geri hatlarda beklemesini tembih etmişlerdi. Fakat akşam olup da savaş gürültüsünün yerini sessizlik alınca, o da ileri hatlara dönmüştü. Parçalanmış, yanmış, dumanları hâlâ tüten topların, tankların, zırhlı araçların yanı başında, bir sürü arkadaşının ölüleri ile karşılaşıvermesi Süleyman'ı şaşkına çevirmişti!

Sağ kalanlar ise, Süveyş Kanalına doğru geri çekilmişlerdi. Kumlar üzerinde gördüğü postal ve tekerlek izleri bunu gösteriyordu. İşte o zaman, Süleyman, arkadaşlarının kendisini unutup unutmadıklarını ilk defa uzun uzun düşünmüştü.

Haziranın 7, 8 ve 9'uncu günleri, Mısır birliklerine rastlamak umuduyla Akabe'den Nuyeba'ya uzanan yola yaklaşmayı denemişti.

Hele İsrail zırhlı birliklerine rastladıktan sonra, Süleyman'ın gözü açılmıştı. Artık, arkadaşlarını kolay kolay bulamayacağını biliyordu.

İlk çıkış noktasına dönünce kesin bir karara varmak üzere, 10 haziran akşamını beklemeyi uygun bulmuştu.

El Egma yaylasını, yani iki yüz elli kilometrelik bir çölü yaya olarak aşabilir miydi ? Buna imkân yoktu! El Tamad'a ulaşmak da bir hayâldi. Sina çölündeki ender yollardan biri üzerinde bulunan bu stratejik nokta, çoktan düşman kontrolu altına geçmiş olmalıydı.

Sonunda, tek çıkar yol olan güneybatı yönünü seçti. Ciddî bir tehlike ile karşılaşmadan, Bir-el - Rakaba Vahasına ulaşacağını sanıyordu. Mısır birlikleri ileri hareket geçmeden önce, bu vahanın önünde toplanmışlardı. Burası, İsrail uçaklarının onları bombaladığı yerden de kırk kilometre kadar uzaktaydı. Musa Dağı yönünde, biraz doğuda kalıyordu.

*

* *

Süleyman, içinde on beş litre kadar su olduğunu sandığı keçi derisinden matarası, beheri bir okkalık beş ekmekle

şişmiş yemek torbası, küçük mısır unu kesesi, iki paket sigarası ve bir kutu kibriti ile birşeyler yapabileceğini düşünüyordu. Yola çıkmadan önce, çevresindeki cesetlerden birinin yanından bir tüfekle elli kadar mermi almayı da unutmadı.

Taşıdığı bu ağırlıkların da etkisiyle çıplak ayaklarının altında ezilen kum tepecikleri, bir buçuk saat sonra enerjisini tüketmeğe yetmişti.

Bu süre içinde beş-altı kilometre yol yürüdüğünü hesapladı.

Demek ki, Bir-el-Rakaba'ya varması için daha kırk kilometre taban tepmesi gerekiyordu!

Ama, sonuna kadar gitmeğe kararlıydı. Yarın yorgunlukla daha iyi başedebilecekti. Ayaklarını emrine uymaları için zorlayacaktı. Kaslarının ağrısına, sızısına aldırmayacaktı. Ayın 14'ünde Bir-el-Rakaba'da olacaktı.

*

* *

Kapkara gökyüzünde yıldızlar göz kırpıyordu. Doğudan bir serin rüzgâr esti. Süleyman biraz olsun ferahlayabilmek için kalın aba ceketinin yenlerini açtı, göğsünü serin rüzgâra çevirdi... Ve karanlıklara bakıp gülümsedi. Hiç kimse, hiçbir şey, Bir-el-Rakaba'ya ulaşmasına engel olamayacaktı! Tabiî Tanrı yardım ederse...

Bu düşüncesiyle neşesi yerine geldi. Birden sigaralarını hatırladı.

Şu insanı büyüleyen sessizliğin ortasında gecenin huzuru ile başbaşa kalarak, yola çıkmadan önce bir sigara tellendirmek, kimbilir ne kadar hoş olacaktı!

Elini hemen sigara paketine attı. Paketi parmaklarının arasında sıkıp önce bir yokladı. Dikkatle ağzını yırttı. Sigaraları uzun uzun kokladıktan sonra, bir tanesini alıp dudaklarının arasına yerleştirdi.

Sigarasını yakmak için hiç acele etmiyordu. Önce ıslak tütünün tadını, kuruyan ağzında iyice hissetmek istiyordu.

Sonunda kararını verdi. Çaktığı kibritin mavimtrak alevi, yanı başındaki karanlıkları dağıtarak, dimdik yandı.

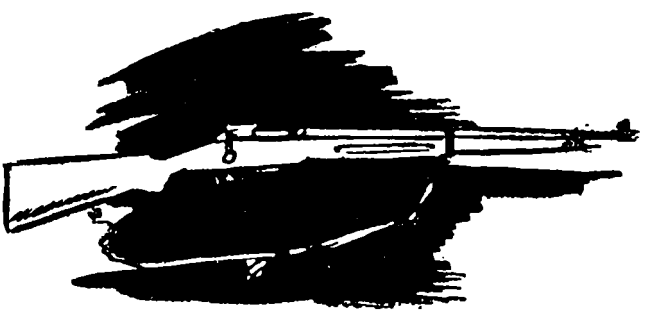
Süleyman aleve baktı, baktı... Çölün ölü sonsuzluğu içinde ona yaşamayı, sıcak bir yuvayı hatırlattığı için, bu alevciği daha da sevdi.

Kibritin alevi, çöpü yakmış, neredeyse parmaklarına erişecekti.

Çöpün ışığından aldığı cesaretle, alevi sigarasına doğru yaklaştırdı...

Ve işte tam o sırada bir tüfeğin müthiş patlaması, gecenin sessizliğini altüst etti.

İkinci Bölüm

BEKLENMEDİK BİR KARŞILAŞMA

Kurşun, kulağının ta dibinde vınladı. Kopan bir dal parçası düştü, alnına çarptı. Süleyman kendisini bir kum tepeciğinin ardına atarak saklandı. Kibriti tutan sağ elini de kuma gömüverdi.

Az önce, kibritin parlak aleviyle kamaşan gözleri zifiri karanlığa bir süre alışamadı.

Neden sonra karanlıkta tekrar görmeye başlayınca, çevresini yokladı; yakınındaki kum tepeciklerini dikkatle araştırmaya koyuldu.

Kendisine nereden ateş edildiğini keşfetti: Kurşun saklandığı yerden yüz metre kadar uzakta, doğu yönünde bir tepecikten atılmıştı! Fakat, başka hiçbir hareket ve gürültü olmadı. Süleyman şaşkınlığını yenerek, tüfeğini kavradı, mekanizmayı açıp, içine bir mermi sürdü. Sonra saklandığı dikenlerin alçak dallarından birini tüfeğine destek yaptı ve namluyu düşmana doğru çevirip beklemeye koyuldu.

*
* *

Şafak söktüğü zaman, Süleyman hâlâ pusudaydı.

Birdenbire, içini, belirsiz bir şüpheyle karışık bir umut duygusu sarıverdi! Acaba, neden saatlerden beri çıt çıkmamıştı? Belki de kendisi gibi tek başına olan düşman çarpışmaktan çekinmişti. Ama bakalım geceki saldırgan gerçekten düşman mıydı? Pekâlâ bir dost da olabilirdi. Eğer durum böyleyse ve geceki saldırgan kaçmamışsa, gün ışığında yanlışlığı düzeltebilirlerdi. Süleyman, Tanrının izniyle yerinden kalkar kendisini gösterirdi. Sonra seslenir, beriki de ortaya çıkardı. İki kişi bir olunca, kurtuluş yolunu aşmak çok daha kolaylaşırdı.

Bu düşünce ile biraz ferahlamışken aksi bir düşünce içini bir kurt gibi kemirmeye başladı. Peki, ya karşıdaki meçhul şahıs umduğu gibi bir dost değil de, bir düşmansa?!..

Süleyman birden sırtının ürperdiğini hissetti. Derin derin soluk aldı; silâhının kabzasına sımsıkı yapışmış duran ellerini gevşetti; serin kanlılıkla acele etmeden düşünmeye karar verdi.

Sağduyusu, ona, bulunduğu yerden bir milim bile kımıldamamasını emrediyordu.

Peki, Bir-el-Rakaba'ya nasıl ulaşacaktı? Adam! Hiç önemi yoktu bunun! Gerekirse iki, hattâ üç gün burada beklerdi. Meçhul düşmanını baskınla altetmek fırsatı doğacaksa, beklemekle hayatını kurtaracaksa, bu çileye katlanmalıydı.

Uzun sabır isteyen bu tehlikeli işi zekice yürütmeye kararlıydı.

Güneş doğduktan sonra en küçük bir hareket yapmamaya niyetli olduğu için, önce suyunu içti. Sonra da kendine, eli ayağı uyuşmadan ve mümkün olduğu kadar uzun bir süre kımıldanmadan durabileceği bir pozisyon seçti.

Elinden geldiği kadar ihtiyatla yaptığı bu hareketler, acaba yerini belli etmiş miydi ?

Tam o sırada, matarasını delip geçen bir kurşun, Süleyman'ın yanıbaşında bir kum bulutçuğunu havalandırdı.

Süleyman, gözü gibi koruduğu suyunun açılan delikten lıkır lıkır akışını ve kızgın kumların arasında kayboluşunu acıyla seyretti. Daha davranmasına bile fırsat kalmadan, ikinci bir kurşun bir metre ötesinde yere saplandı.

Bu silâh sesleri, düşmanın yerini yaklaşık olarak belli etmişti. Eğer gece ateş edenle, şimdiki aynı insansa, düşmanının iyi bir manevra çevirdiğini kabul etmek lâzımdı. Çünkü Süleyman, hiç kımıldamadan, pasif savunmaya geçtiği halde, beriki boş durmamış; gece karanlığından yararlanarak arkadan bastırmıştı!

Hayatının tehlikede olduğunu gören Süleyman, bir sıçrayışta kendisini kum tepeciğinin öbür tarafına atıverdi!

*

* *

İki kişi arasındaki bu silâhlı çarpışma altı saatten be-

ri devam ediyordu. Oynadıkları bir çeşit saklambaç, onları ilk karşılaştıkları noktadan kaydırmış, güneye doğru itmişti.

Süleyman ilk şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra, düşmanının da kendisi gibi tek başına olduğunu pek çabuk anladı. Birkaç defa pozisyon değiştirirken, onu üniformasından tanımıştı. Artık hiç şüphesi yoktu: Bu bir İsrail askeriydi, yani düşmandı!

Müslüman kardeşlerinin yüreğinin içine kadar aşıladıkları İsrail düşmanlığı, Süleyman'ı coşturmuştu. Şimdi o da bir büyük esker gibi çarpışmak fırsatını bulmuştu. Oysa kendisini savaşın başında çocuk diye geri hatlara göndermişlerdi...

Süleyman dişlerini sıktı, dudaklarında gurur dolu bir gülümseme belirdi. Artık, bir çocuk olmadığını herkese ispat edecekti.

Burada olup da görselerdi! Yahudiyi bir tepecikten diğerine nasıl sürüyordu! Ustaca attığı kurşunlarla onu nasıl sindiriyordu! Evet, on dört yaşında bir Mısırlı, koca bir İsrail askerine nefes aldırtmıyordu!

*

* *

Bu kovalamacanın heyecanına kendisini iyice kaptıran Süleyman, kavurucu güneşi unutmuştu.

Ama, birden görüşünün azaldığını hissederek daha ihtiyatlı olmayı düşündü ve bir çalının ardına sindi.

Vücudu terden sırılsıklam olmuştu. Başındaki polis kasketini ensesine doğru kaydırdı. Elinin tersiyle alnını sildi. Sonra kımıldamadan, fakat gözlerini ve kulaklarını dört açarak beklemeye koyuldu.

Düşman sanki bu sessizlik ânını bekliyordu. Çünkü, bir kurşun daha Süleymanın kulaklarının dibinden vızıldayarak geçti.

Süleyman'ın sabrı tükenmişti. Sıcağın da etkisiyle, sinirlerinin iyice gerildiğini hissediyordu. Zaferi çantada keklik gibi gördüğü bir sırada, düşmanının beklenmedik bir hücuma kalkışması onu çileden çıkarıyordu. Bu işi hayatına malolacak bir hatâ yapmadan bitirmeliydi artık!

Bir taktik düşündü.

Saklandığı çalılığın dallarını tüfeğinin namlusu ile kımıldatıverdi. Hemen ardından bir patlama işitildi.

Süleyman yerinden kalktı. Sonra vurulmuş gibi kendisini yeşil çalılarla bezenmiş tepeciğin ardına attı ve acı acı bağırdı.

*

* *

Süleymanın bütün tahminlerinin aksine, kurnaz davranan düşman yine kendisini göstermiyordu.

Tuzağının anlaşıldığını gören Süleyman öfkesini yenemeyip haykırdı :

—"Min henak, Yehudi ?" (1)

Uzaktan bir cevap geldi :

—"Eyyua! Yehudi!" (2)

Süleyman :

—"Kelb!" (3) diye tükürerek bağırdı.

Bunun da karşılığı gecikmedi :

—"Kelb-ibn kelb! Mısrî!" (4)

Süleyman, düşmanını yeniden çarpışmaya kışkırtacak ağır bir küfür bulmak için hâfızasını yokladı. Fakat o sırada, İsrail'linin kendisini içine attığı tehlikeden haberi yokmuş gibi, kum tepeciklerinden birine doğru tırmanmaya başladığını gördü.

Süleyman, tüfeğini hırsla kavradı; nişan aldı ve tetiğe bastı!

Acı bir çığlık işitildi. İsrailli, kum tepeciğinin üzerinden

---

(1) Min henak, Yehudi ? : (Aslında Arapça) Kim oradaki, Yahudi mi ?

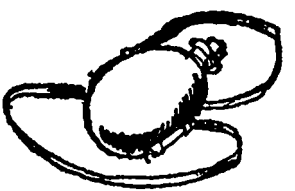
(2) Eyyua ! Yehudi ! : (Aslında Arapça) Evet! Yahudi!

(3) Kelb! : (Aslında Arapça) Köpek!

(4) Kelb-ibn kelb! : (Aslında Arapça) Köpoğlu köpek!
Mısrî! : Mısırlı!

kıvrana kıvrana yuvarlandı; yarı yolda durdu. Bu arada elinden tüfeği, kendisinden çok uzakta kalmıştı.

Süleyman zaferinden emin, düşmanına tehlikesizce yaklaşabileceğini düşünerek, vahşî bir zafer çığlığı attı; yaralı askerin üzerine doğru koştu.

Üçüncü Bölüm

KİN Mİ, SEVGİ Mİ ?

Süleyman, kumların üzerinde serili yatan vücudun on adım ötesinde şaşkın şaşkın durdu. Yaralı, kollarını iki yana açmış, yüzünü ona çevirmişti. Gözkapakları yumuluydu. Fuları omuzlarının üzerine kaymış; gür, kara saçları yüzünü örtmüştü.

Süleyman rüya mı görüyordu ? Yerde yatan, bir kadındı! Hayır, kadın da değil, kendi yaşında bir kız çocuğuydu!

Kızın vücudunu yukarıdan aşağı şöyle bir inceledi: İnce kumaştan pantalonunun sol ayağında, gittikçe genişleyen kan lekesini gördü. Kızın yarası derince, ama, pek tehlikeli değildi.

Şimdi ne yapacaktı ?

Süleyman'ın şaşkınlığı, yerini içindeki kine bıraktı. Yufka yürekliliğin sırası değildi. Hem alt tarafı buda bir Yahudiydi. Fakat içindeki öfke, insaf duygularını bastırmaya yetmiyordu !

Bu bir kız çocuğuydu : On üç, on dört yaşlarında ya var, ya yoktu. Yani kendi yaşıtıydı!..

Süleyman, kararsızlık içinde kıvranıyordu : Kızın hayatını bağışlamalı mıydı, yoksa öldürmeli miydi onu ?

Her şeye rağmen, bu kız onun düşmanıydı! Süleyman, vicdanını rahat ettirmek için, kızı hemen öldürecek olursa, ıstırap çekmesini önleyeceğini düşündü. Böylece savaş yasalarına da uymuş ve görevini yapmış olacaktı, yani ülkesinin amaçlarına hizmet edecekti...

Tüfeğinin namlusunu kızın alnına doğrulttu! O sırada, namlunun ucunda, arpacığın iki tarafında titreşen bir çift göz kapağı gördü. Derken, bu gök mavisi iki iri gözün durgun bakışları, Süleyman'ın üzerine dikildi. İçinde ışık gibi incilerin ışıldadığı bir çift gözün bakışları... Ve kız birden patlayan bir el bombasının kızıllığı içinde, Süleyman'a gülümsedi...

Süleyman elindeki tüfeği bile tutmayı başaramadı. Silâh parmaklarının arasından kayıp yere düştü ...

Kolları iki yanına sarkmış, çıplak ayakları kumların içine gömülü, yüreğine işleyen gözlere baktı, baktı...

Kızın gök mavisi gözbebekleri pırıl pırıldı. Ve hiç de düşmanca bakmıyorlardı. Dudaklarındaki tatlı gülümseme, dayanılacak gibi değildi. Süleyman başını önüne eğdi.

Neden sonra, işittiği sıcak, okşayıcı bir sesle şaşkınlığından sıyrılabildi :

—"Salam (1)!"

Süleyman, farkında bile olmadan cevap verdi :

—"Salam!"

Kız, kollarından destek alarak doğrulmak istedi; başaramayınca Süleyman'a:

— "Haydi, buraya gel!" Diye seslendi.

İsrailli kız, iyi Arapça konuşuyordu. Süleyman ise ne yapacağını bilemiyordu.

Kız :

—"Oturmama yardım etsene," dedi.

Süleyman, kızı koltukaltlarından tutarak doğrulttu.

Kız yaralı bacağını açıp göstererek :

— "Büyük bir yara değil, fakat çok acı veriyor," dedi.

---

(1) Salam : (Aslında Arapça) Merhaba! Selâm!

Süleyman, cebinden bir bıçak çıkardı. Kumaşın kanlı kısmını yavaşça kesti. Yaralar birbirlerinden üç-dört parmak uzakta kanlı iki delik halinde göründü.

Süleyman :

—"Pek ağır değil," dedi. "Yaranı yıkayayım."

Fakat bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, ne kadar boş konuştuğunu farketti. Delinen matarasını kumların üzerine terketmemiş miydi ?

Kız durumu anlayınca :

—"Benim mataram orada, kum tepeciğinin ardında," dedi.

Süleyman, başını kavuran güneşe, ayaklarını yakan kızgın kumlara aldırmadan, tepeye doğru koştu.

Terli ellerinin arasına aldığı meşin mataranın serinliği ne hoştu! Bu serinlik, Süleyman'a canlılık verdi. Susuzluktan dudakları çatlamıştı. Matarayı ağzına dikti. Su, ağzından taşarak çenesine, göğsüne aktı. Süleyman bir parça kendisine gelmiş, âdetâ bir kâbustan uyanmıştı.

Evet, ancak bir kâbus, onu bir Yahudi kızının hayatını kurtarmaya zorlayabilirdi. Ya Rabbi! Bir Mısırlı, nasıl olur da bu kadar alçalabilirdi? Bir düşmana, üstelik de bir İsrailliye yardım ederdi? Yoo, bu olacak şey değildi...

Kovalamaca, tepesindeki kızgın güneş, yorgunluk onu iyice sersemletmişti. Tanrı büyüktü ve aklını başına topla-

masına yardım ediyordu. Bir an için de olsa, unuttuğu görevini hatırlaması için, ona yol gösteriyordu.

Telâştan elindeki tüfeğini bırakmıştı, ama ne fark ederdi ki? Kızın tüfeği hemen yanı başında duruyordu.

Hemen silâhı kaptı. İyi bir tüfekti. Kumlara uzanıp dirseklerinden destek alarak, namluyu gür saçlara doğru çevirdi.

Süleyman görevini yapmaya çalışıyor, fakat içinden bir ses ona: "Dur!" Diyordu.

İşaret parmağı tetikte donmuş gibiydi. Sina çölünün bütün cinleri başına üşüşmüştü sanki. Kızın kımıldandığını görünce, öfkeyle seslendi:

— "Rahat duracak mısın sen ?"

Nişan hattını yeni baştan düzenledi. Ağır ağır... Biraz sola... Tamam...

Tam bu sırada kız başını çevirdi. Gök mavisi gözleriyle gülümsedi.

Bu gözlerde öylesine bir güven ifadesi vardı ki! Bunu yok etmeye kalkışmak, düpedüz alçaklık olurdu!

*

* *

Kız bir Yahudiydi. Kendisi ise bir Mısırlı. Birbirlerinin can düşmanıydılar. Fakat düşman, kendisini savunacak

durumda değildi. Üstelik bir kızdı! On üç, on dört yaşında bir kızdı!

Süleyman, ölüm saçan tüfeği bir kenara attı ve matara elinde, kaşarak kızın yanına geldi.

Kızın ürkek halini görünce :

— "Korkma, şaka yapıyordum," dedi.

Süleyman, kızın kendisine uzattığı mendille yavaş yavaş yarayı yıkadı, sildi. Beriki, hiç ses çıkarmadan onu seyrediyordu. Ama bu sessizlik Süleyman'ı kahrediyordu. Sonunda, dayanamayıp sordu:

— "Kaç yaşındasın, sen ?"

— "On dört."

— "Adın ne ?"

— "Simmy."

— "Benimki de Süleyman."

Güneş ortalığı kavuruyordu. İkisi de kan ter içinde kalmışlardı. Süleyman, kum tepeciğinin üzerindeki çalılığı göstererek :

— "Orada gölgelik var, daha rahat ederiz," dedi.

Kız, "peki" anlamında başını salladıktan sonra kalkıp doğrulmayı denedi. Fakat acı bir haykırışla tekrar çöktü. Süleyman kızı kollarından kavradı.

— "Bana tutun," dedi.

Kız, Süleyman'ın yardımıyle kalkabildi. Önce bir adım,

sonra bir adım daha attı. Ama üçüncü adımda yığıldı kaldı. Süleyman kızı sımsıkı kavrayıp ona cesaret verdi:

— "Gayret et biraz!"

Kız :

— "İmkânsız," diye inledi.

Bakışları karşılaştı. Süleyman, Simmy'nin bakışlarındaki ümitsizliği görünce:

— "Sen kendini bana bırak," dedi.

*
* *

Süleyman, bir hamlede kızı kollarının arasına aldı. "Hey Allahım! Ne kadar da ağırmış!" Diye düşündü. Ve karşıdaki kum tepeciği, ona birden öyle uzak göründü ki! Hedefine yükü ile beraber acaba varabilecek miydi?

İlerledi, tırmandı, sendeledi; bileklerine kadar tabanlarını cayır cayır yakan kumlara gömüldü. Yolun yarısına varmıştı, ama takati de kalmamıştı. Şimdi gittikçe daha yavaş ilerliyordu. Soluk soluğa idi. Kızgın nefesi, Simmy'nin yanağına çarpıyordu. Süleyman, kollarının yavaş yavaş gevşediğini hissetti.

Son bir gayretle dişini sıkıp, birkaç metre daha ilerledi. Bakışları bulanıklaşlamaya başlamıştı ve bu bulanıklığın ardında tepe, sanki bir serap gibi uzaklaşıyordu...

Bu ne işkenceydi böyle, Tanrım! Hem de kimin için ? Ne için ?

Bir Yahudi kızını kurtarmak için!

Öfkeyle düşünmeye başlayınca, kalbindeki kin yeniden alevleniverdi!

Bir düşmanın hizmetinde bir Mısırlı! Milletine ihanet eden bir Arap!

Süleyman durdu. Parmakları gevşedi. Simmy, kader yoldaşını süzerek:

— "Ne iyi kalplisin!" diye mırıldandı.

Bu üç kelimelik basit cümlenin büyüsü Süleyman'ın yüreğini yumuşatıverdi.

Bir fedakârlık kasırgası, içindeki kini sildi, süpürdü. Delikanlı yeniden dikildi. Olanca gücünü toplayıp tekrar başladı yürümeye. Çıktı, çıktı...

Simmy on dört yaşındaydı, kızdı ve yaralıydı! Kendisi ise kuvvetli bir erkekti. Öyleyse bu kızı kurtarmalıydı...

Hedefine son bir gayretle atıldı. Parmaklarını uzatıp çalılardan birini kavradı. Başarmıştı!...

*

* *

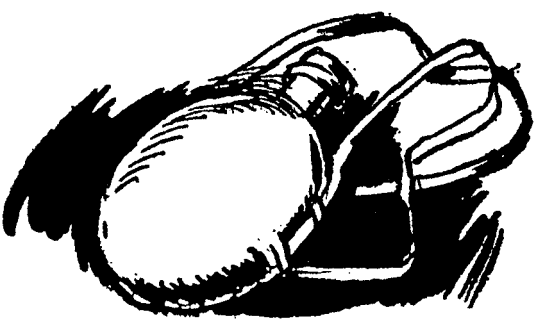
Süleyman istese, kızı hemen gölgeliğe bırakıverirdi.

Kollarındaki müthiş yorgunluğa acıya rağmen, öylesine mutluydu ki, kızı bırakmadı. Onu sıkı sıkı göğsüne yasladı.

Kanlı düşünceler yerini yavaş yavaş, fedakârca bir sevgiye bırakıyordu.

Dördüncü Bölüm

ARKADAŞLIK

Çölde akşam olmuştu:

Simmy Süleyman'ın kendisi için yere serdiği çadır bezinin üstünde dinleniyordu. O ana kadar, kavurucu sıcak ve yorgunluk, konuşmalarını engellemişti. Ama şimdi bir hayli dinlenmişler, kendilerine gelmişlerdi.

Konuşmaya, ellerindeki yiyeceğin ve suyun hesabını yaparak başladılar: Üç litre suları, bir kutu da bisküvitleri vardı. Bu yiyecek ve su, onları iki gün yaşatabilirdi. Fakat Süleyman'ın azığı ve sigaraları uzakta değildi. Bunları bir

saatlik bir yürüyüşle elde edebilirlerdi. Ayrıca, matarası delinmiş de olsa, belki içinde biraz daha su kalmıştı...

Artık bunları yarın düşüneceklerdi. Şimdi bu nefis çöl akşamının verdiği huzur, onlara yiyecek ve su derdini unutturuyordu. Tatlı tatlı esmeye başlayan akşam yeli, gündüzün kavurucu sıcağını alıp götürüyordu.

İki genç şimdiye kadar güçlerini harcamamak için her türlü hareketten ve konuşmaktan kaçınmışlardı. Ama şimdi kımıldanabilirlerdi artık.

İkisi de konuşmak, karşılıklı çok daha iyi anlaşmak isteği içindeydiler.

Süleyman hiçbir şey saklamadan, kendisi hakkındaki bütün gerçekleri bir bir anlattı. Nasıl öksüz kaldığını, çocukluğunu, çektiği sefâleti, sevinçlerini, askerlerle dostluğunu, kendisini Sina çölüne sürükleyen şartları hepsini, hepsini sayıp döktü.

Sözlerini bitirince de, sordu :

— "Peki, ya sen ?"

*

* *

Simmy ne annesini, ne de babasını tanımıştı. Onu ablası büyütmüştü.

15 Mayısta İsrail'de insanı ürküten haberler dolaşmaya başlamış, nihayet seferberlik ilân edilmişti.

İsrailli kadınların pek çoğu gibi, ablası da vatani hizmete çağrılmıştı. Muhabere servisinde görevliydi ve Simmy'yi Kibuz (1)'lara emanet etmeye gönlü razı olmadığı için, yanına almıştı. Anlayışlı komutanlar, Simmy'nin gelişine pek ses çıkarmamışlardı. Hatta ona bir de üniforma giydirmişlerdi.

— "Beni pek ciddîye almıyorlardı, ama, onlara pekâlâ silâh kullanabileceğimi de gösterdim," diyerek anlatmaya devam etti. "Buna rağmen ben yine de birliğin maskotu olarak kaldım."

Sonra savaş başlamıştı...

Simmy, birliklerinin harekâtını izliyordu. Önce Akabe'ye varmışlardı. 10 Haziranda da, gece vakti Nuyeba'da doğru ileri harekâta geçmişlerdi.

Simmy, birlğin mermi sandıklarıyla yüklü son kamyonundaydı. Kendisine ancak oturabileceği kadar boş bir yer bulmuş, oraya yerleşmişti.

Bir aralık uyuklamaya başlamıştı. Sonra birden âdetâ fırlatılıp yerinden atılmıştı. Gözlerini açtığında, kamyondan düşüp yere yuvarlandığını anlamıştı. Kamyon ise git-

---

(1) Kibuz : İsrail'deki kollektif çiftliklere verilen ad.

tikçe uzaklaşıyordu. Arkasından seslenmiş, fakat duyuramamıştı. Araç yoluna devam edip, gitmişti!

Bunun üzerine doğrulup yerinden kalkmış, sarsıntı sırasında kendisiyle birlikte kamyondan düşen bir tüfeği bulup, omuzuna asmıştı. Matarasını, bir kutu bisküviti de, bereket versin, unutmamıştı. Ve birliğini bulmak umuduyla yürümeye başlamıştı...

Ama, gece karanlık, hem de çok karanlıktı. Bu yüzden yoldan ayrılıp da kamyonların izini kaybedince kum tepecikleri arasında şaşırıp kalmıştı.

Sonra birden gördüğü bir ışıkla çılgına dönmüştü.

— "Bu senin çaktığın kibritin ışığıydı," diye ekledi.

İşte o zaman genç kız, Süleyman'ın bulunduğu yere ateş etmişti.

Simmy :

— "Sonrasını sen de biliyorsun," diye hikâyesini tamamladı.

Akşam sona ererken, Süleyman, kızın çocukça gülüşünün tadını, doya doya içine sindiriyordu.

*

* *

Süleyman birden sordu :

— "Ateş ettiğin zaman... Beni öldürmek mi istiyordun ?"

Kız, Süleyman'ın gözlerinin içine baktı ve hiç çekinmeden cevap verdi :

— "Elbette!"

— "Peki, ya bu sabah ?"

— "Bu sabah, sadece senin peşimi bırakmanı istiyordum."

— "Ama, iyi nişan alıyordun! Mataramı nasıl deldin ?"

— "Seni korkutmak için çok yakınına nişan alıyordum. Ben içimdeki korkuyu yenmiştim. Biliyorum, bu, iyi bir oyun değildi. Ama nihayet oyundu işte. Seni öldürmek mi ? Gündüz vakti mi ? Oh, hayır, aslâ, Süleyman... Yalnız, şunu da itiraf edeyim ki..."

Süleyman kızın sözünü yarıda kesti :

— "Ama ben seni yaraladım! Mataranı almaya giderken..."

Bu sefer kız, delikanlının sözünü kesti :

— "Artık birşey söyleme, Süleyman! Biliyorum. Ben de... Birini öldürmeyi düşündükçe, sözle anlatılmaz bir dehşete kapılıyordum. Ama, bir keresinde niyet ettim. Ben İsrailliyim, sen Mısırlısın. Görevimi yapmak gerektiğini, buna mecbur olduğumu hissediyordum. Mataramı almak için uzaklaştığın sırada... Eğer kımıldanabilseydim... Tüfeğin benden uzakta olmasaydı... Çok iyi kalplisin. Beni affet!"

Süleyman kızın berrak mavi gözlerinde biriken inci gibi yaşları görünce:

— "Sakın ağlama!" diye mırıldandı. Sonra ince parmaklarını okşayarak ekledi : "Seni o kadar iyi anlıyorum ki Simmy!"

*

* *

Birer bisküvit yiyip birkaç yudum su içtiler.

Akşamın koyu gölgesi, her an biraz daha kararak çöküyordu. Biraz sonra ortalık zifiri karanlık içinde kalacaktı.

Rüzgâr serin esiyordu.

Süleyman gökyüzünü süzerek:

— "Seni kırağıdan ve soğuktan korumalıyım," dedi.

Simmy karanlık gölgeler içinde iyimserlikle yüzünü buruşturdu. Süleyman'ın serdiği çadır bezine iyice sarındı. Böylece kırağıdan korunabilirdi. Fakat soğuğa karşı ne yapacaktı? İncecik bez, çölün ısırıcı gece rüzgârına karşı hiçbir fayda sağlamazdı.

Süleyman'ın hareketleri, Simmy'yi daldığı düşüncelerinden ayırdı.

Delikanlı diz çökmüş, kumların içinde kızın yattığı şekle paralel bir çukur kazmaya başlamıştı.

Kız:

— "Mezarımı mı kazıyorsun?" Diye şakayla sordu.

Süleyman gülümsedi.

— "Bu bir hayat mezarı, Simmy!"

Çukur bitince, içine, civardan topladığı çalı-çırpıyı, dikenleri serdi. Sonra bunları ateşledi. Kuru dallar ve dikenler, çabucak alev aldılar, Süleyman, alevin üzerini derhal kumla örttü. Simmy: "Ne yapıyor acaba böyle?" Diye kendi kendine sordu.

Süleyman, kızın bu düşüncesini sezerek ne yaptığını açıkladı:

— "Seni bu çukurun içine yatıracağım. Ateşle ısınan kumlar, seni sabaha kadar sıcak tutar. Böylece geceyi üşümeden geçirebileceksin."

Süleyman'a teşekkür bile edemiyecek kadar duygulanan Simmy, delikanlının kendisini kolları ile kaldırıp çukura yatırmasına hiç ses çıkarmadı. Gerçekten de kumun sıcaklığı pek şaşırtıcıydı. Bütün vücuduna bir rahatlık yayıldı.

Bu zekice buluş, pek hoşuna gitmişti. Fakat birden Süleyman'ın ayazda kalacağını hatırladı. Acaba o neden kendisine de bir çukur kazmamıştı? Bu arada çadır bezini de yalnız kendisinin kullandığını düşünerek üzüldü.

— "Süleyman!"

— "Efendim, Simmy!"

— "Kendine de benimki gibi bir çukur kazmayacak mısın ?"

Delikanlı yediği tek bisküvitin dişinin kovuğuna bile gitmediğini, aç olduğunu, harcadığı enerjiyle, kalan gücünü de yitirdiğini, bu yüzden kendisini uyku tutmadığını nasıl itiraf edebilirdi? Sabahtan beri kıza hizmet etmek, yardımcı olabilmek için az mı yorulmuştu?

Süleyman, susmayı tercih etti. Sadece, Simmy'e hiçbir şey düşünmeden istirahat etmesini söyledi. Fakat kızı ikna edemediğini görünce:

— "Yaşım henüz on dört, ama, çektiklerim pişmiş tavuğun başına gelmemiştir," dedi. Vücudum her türlü acıya dayanabilir. Fırında da buz üstünde de deliksiz bir uyku çekebilirim. Benim için endişen olmasın. Haydi, iyi geceler Simmy!"

Kız, okşayıcı bir sesle mırıldandı:

— "İyi geceler Süleyman!"

*

* *

Simmy'nin gözlerine uyku girmiyordu. Kendi düşüncelerine dalmak için, arkadaşının sakin sakin solumaya başlamasını bekledi. Dünyaya düşman geldikleri halde, onları birbirlerine yaklaştıran bu garip şartlar altında ne yapacağını düşünmek zorundaydı.

Kendisi bir Yahudi kızı, delikanlı bir Mısırlıydı. İki ayrı dinin, iki ayrı dilin, iki ayrı ülkenin insanlarıydılar. Buna rağmen birbirlerine yardım etmişlerdi.

Sonra düşüncesini düzeltti : "Hayır, o benim hayatımı kurtardı. Ya ben onun için ne yaptım? Hiç..."

Bunun üzerine ağır ağır doğruldu. Dikkatli hareketlerle üstündeki çadır bezini aldı. Uyandırmamaya çalışarak Süleyman'ın üstünü örttü.

Simmy: -«Matara, kum tepesinin arkasında kaldı,» dedi.

Beşinci Bölüm

İLK UYARMA

Süleyman gözlerini açtığında gece yarısıydı. Simmy'nin rahat rahat soluduğunu işitince, sevindi. Çadır bezini tekrar kızın üzerine serdi. Simmy kımıldamadı bile.

Süleyman düşünmeye başladı...

Ellerindeki yiyecek kendilerini ancak yirmi dört saat beslemeye yeterdi.

Mataradan sadece birkaç yudum su içmişlerdi, ama acaba içinde daha ne kadar su vardı? Olsa olsa bir litre... Bu su, gün boyunca duyacakları harareti söndürmeye yet-

mezdi. Süleyman'ın ağzı şimdiden kurumuştu. Ya güneş doğunca ne olacaktı? Üstelik Simmy yaralıydı da. Belki ateşi de vardı ...

Paniğe kapılmaya lüzum yoktu. Delikanlı: "Yaşamak istiyorsak, benim karşılaştığımız yere dönmem şart," diye düşündü.

Oraba beş ekmek vardı, Mısır unu vardı, matara vardı. Matarası delinmişti, ama suyun bir kısmı içinde kalmış olabilirdi.

Bir de sigaraları vardı! Kibrit kutularını yanına almıştı, ama sigaralarını yiyeceklerle beraber bırakmıştı. Şu sigaralar şimdi yanında olsaydı, nasıl keyif çatardı! Fakat böyle düşünmekle kaybedilecek vakit yoktu. Artık davranmak gerekiyordu.

Süleyman, yavaşça ayağa kalktı. Arkadaşının üstünü iyice örttü. Ceketini çıkarıp tüfeği, fişekliği, matarası, yiyeceği ve bıçağı ile beraber kızın yanına bıraktı.

Bu sayede kader yoldaşına bir haber de bırakmış olacaktı. Çünkü Simmy bu eşyaları yanında görünce, Süleyman'ın kaçmadığını, bir yere kadar gittiğini, az sonra döneceğini anlayacaktı.

Simmy mışıl mışıl uyurken, Süleyman, kuzeye doğru hızla ilerlemeye başladı.

*

* *

Simmy'yi uyandıran, şafak değil, bir sürtünme, bir şeyin üzerindeki varlığı oldu...

Uykulu haline rağmen, çadır bezinin hafif ağırlığını hissediyordu. "Fedakâr çocuk!" Diye düşündü. Demek, Süleyman da kendisi kadar iyi ruhluydu.

Omuzlarında hissettiği bir temas, genç kızı biraz daha kendine getirdi. Süleyman, o uyurken üzerinden kaymış olan çadır bezini omuzlarına çekiyordu.

Simmy, böylesine dikkatle üzerine titreyen kişiye karşı içinde sonsuz bir minnet hissi duyuyordu.

Dünkü düşmanı, bugün en candan arkadaşı olmuştu! Bu, kaderin garip cilvesiydi!...

*

* *

Süleyman, Simmy ile karşılaşmasının, birbirlerine kurdukları pusuların, karşılıklı kurşun sıkmalarının dört kilometre uzakta olup bittiğini tahmin etmişti.

Tahmininde de yanılmamıştı.

Üç çeyrek saat koştuktan sonra, ulaştığı bir kum tepeciğinin üzerinde, bir gün önce bıraktığı şeyleri buldu.

Gölgeler arasında önce torbasını farketti. Yuvarlak şekline bakarak, ona, kimselerin dokunmadığını anladı. Ekmekler, un, sigaralar, hepsi yerli yerindeydi!

Mataraya gelince...

Ölçülü adımlarla ona yaklaştı. İçini bir sıkıntı kaplamıştı.

Diz çöktü. Matarayı zor farkediyordu. Gözlerini buğulandıran sis, sanki mataranın hatlarını siliyor, yokediyordu.

Ona eliyle dokunmayı denedi. Çekinerek korka korka uzandı. Fakat dokunamadan ellerini geri çekti. Umutlarının yokolacağını erkenden öğrenmek korkusu, elini kolunu bağlıyordu.

Aklını başına toplayıp endişesini yenebilmek için bir hayli çaba harcamak zorunda kaldı.

Süleyman şöyle düşünerek teselli buluyordu: "Eğer Sina Çölünün cinleri matarasını boşaltmışsa ne çıkar? Nasıl olsa Mısırlılar tarafından terkedilmiş arabaların, yiyeceklerin, mataraların bulunduğu yere gidecek kadar gücüm var. Daha olmazsa kalkar, oralara kadar yürürüm!"

Savaş alanı birkaç kilometre uzaktaydı. Saat henüz erkendi. Gidip - gelme çok çok iki-üç saatini alırdı. Simmy'nin hayâli de kendisine destek olurdu.

Süleyman şimdi gerçeğe tepeden bakacak kadar aklını başında hissediyordu. Hiç telâş etmeden matarayı düz tarafından yakalayıp kaldırınca, sallanan suyun sesini işitti!

Tanrım! Bu ne büyük mutluluktu! Matara iyice ağırdı! İçinde beş - altı litre su vardı!...

Üstelik su akıtmıyordu. Simmy'nin attığı kurşun, ağız tarafına yakın bir yere isabet etmişti.

Bu, matara için önemli olmayan bir yaraydı. Deliği bir lâstik parçası ile pekâlâ kapatabilirdi.

"Tanrıya şükür!" Diye düşündü. Bu mucizeyi Tanrı yaratmış, cinleri o kovmuş, Süleyman'ın sigaralarını bulmasına bile o yardım etmişti.

*

* *

Simmy, gözleri yarı açık, düşünmeye devam ediyordu... Süleyman'la karşılaşması, sadece bir tesadüf sonucu

muydu? Elbette, hayır! Bunda kaderin de bir payı vardı.

Birbirlerini öldürmeye çalıştıktan, bu yüzden, dehşet dolu saatler yaşadıktan sonra, tanışıp dost olmuşlar; büyüklerinin onlara aşıladığı kin ve intikam duygularını, içlerinden söküp atmışlardı.

Simmy karşı ırktan nefretin yerini alıveren bu anî dostluğu düşündü. Bu konu üzerinde durmak, Süleyman'la konuşmak gerekiyordu...

Fakat henüz gün doğmamıştı. Bu saatte arkadaşı ile bu konuyu tartışmaya kalkışmanın onu uykusuz bırakacağı endişesiyle, Simmy, susmayı tercih etti. Arkadaşının onu düşünerek çadır bezini üzerine örtmesi Simmy'yi çok duygulandırıyordu. Simmy, tekrar gözlerini yumup, sabah rüzgârının sesini dinlemeye dalmışken, ansızın omuzlarında hissettiği sert bir darbeyle irkildi.

Yoksa Süleyman, uykusu arasında dönerek ona mı çarpmıştı?...

Peki, ya ensesindeki bu sıcak, hırıltılı soluk neydi?

Birden döndü ve yarasının verdiği ıstırapla haykırdı. Bu haykırışına, uğursuz bir uluma cevap verince, Simmy kanının damarlarında donduğunu sandı. Ve dudaklarından umutsuzca bir sesleniş koptu:

— "Süleyman!"

*

* *

Süleyman oyalanmıyordu.

Bir sigara tellendirmeyi, susuzluğunu gidermeyi karnını doyurmayı daha sonraya bırakmıştı. Simmy'yi tek başına terkettiği için rahat değildi, içi içini yiyordu.

Matarayı ve yiyecek torbasını omuzladı.

Biraz dinlenebilmek için yolda sadece iki kere mola verecekti.

İlk molada pek az dinlendi ve bir soluk alıp, tekrar yola koyuldu.

Yolun ikinci bölümünü, arazi daha engebeli olduğu için çok güç aştı.

İkinci mola sırasında dinlenirken bir sigara daha tellendirmek için dayanılmaz bir istek duydu. Çok susamıştı.

Süleyman iki isteğine de boyun eğmedi.

Kendi kendine pek açıklamıyordu, fakat iradesini gemledikçe, daha da yüceldiğini hissediyordu. Simmy'nin ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra kendi isteklerini yerine getirirse daha büyük bir mutluluk duyacağını seziyordu.

Yeniden kumlar üzerinde yürümeye başlayınca, gayretini artırmak için de bir ıslık tutturdu.

*

* *

— "Süleyman!"

Simmy çağrısını tekrarladı. Arkadaşı neden cevap vermiyordu?

Her kımıldanışında, yarası, kendisine târifsiz acılar çektirdiği halde, çukurun kenarından uzanıp delikanlıyı görebilmek ümidiyle doğruldu.

— "Süleyman!"

Süleymanın uykusu bu kadar derin miydi? Üstelik hayvan da uzaklaşmıyordu. Evet, bu bir hayvandı! Bir çakal, ya da bir sırtlana benziyordu. Simmy, canavarın yakınlarda dolaştığını, karanlıktan yararlanıp, saldırmak için fırsat kolladığını hissediyordu. Biraz daha cesaret bulunca, herhalde üzerine hücum edecekti.

— "Süleyman!"

Çölün soğuk sessizliği içinde, Simmy'nin sesi yankılanarak boğuldu, gitti...

— "Süleyman!"

Artık, bu ses, bir çağrı olmaktan çıkmış, bir yalvarış, bir dua olmaya başlamıştı.

— "Süleyman!"

Delikanlının kendisini bırakıp kaçtığı inancı, Simmy'nin benliğini gitgide sarıyordu. Süleyman, böyle bir ihanete nasıl kalkışabilmişti?

Simmy, artık kaderine razı olmuş, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

Ama, sonunda kendini koruma içgüdüsü baskın çıktı. Çukurun kenarlarına tutunarak oturabildi. Ne vardı parmaklarının arasında?...

Kumları karıştırdı ve bir an için kaybettiği şeyi buldu: Bir hançer!

Araştırmaya devam etti: İşte matarası... Bisküvitleri... Yanında Süleyman'ın ceketi! Demek, sandığı gibi kendisini bırakıp gitmemişti! Öyleyse uzakta da değildi. İşte tüfekle mermiler de şuradaydı!

Simmy, birkaç saniye içinde, eski soğukkanlılığına kavuştu.

Şimdi, etrafında dolanan hayvanı uzaklaştırmaktan başka birşey düşünmüyordu.

Tüfeklerden birini çekti, aldı. Namluya bir mermi sürdü. Sonra hayvanın bulunduğunu sandığı yöne doğru, körlemesine ateş etti..

Silâhın patlamasının hemen ardından, uzun ve boğuk bir uluma işitti. Silâh sesinden ürken canavar, kum tepeciğinin üzerine doğru koşarak uzaklaştı.

Kurtulmuştu!

Simmy'nin içini birden çılgın bir sevinç sardı. Yarasının acısını bile unuttu.

Artık ne kafasına üşüşen düşünceleri, ne de hareketlerini dizginlemeye çalışıyordu.

Fakat çektiği heyecan, kendisini susatmıştı.

Matarayı kaptığı gibi, bir dikişte boşaltıverdi.

Dudaklarından göğsüne doğru akan serin suyun teması, sinirlerini yatıştırmıştı. Tekrar tüfeğini doldurdu ve vahşî bir hayvanla yeniden karşılaşırsa, kendisini savunmaya kesin kararlı olarak, Süleyman'ı beklemeye koyuldu. Delikanlının döneceğinden bu sefer emindi...

*

* *

Süleyman ise bu sırada soluk soluğa, güçlükle yürüyor-

du. Attığı her adımdan sonra sırtındaki matara ve torba kendisine biraz daha ağır geliyordu. Ama her şeye rağmen ilerliyordu.

Yola çıkarken, iki mola vermeyi kararlaştırmıştı. İki kere de durup dinlenmişti. Öyleyse bir daha durmayacaktı.

Gökyüzüne baktı. Gece simsiyahtı. Gün doğmasına daha çok vardı. Gülümsedi. Demek dayanabilecekti. Kendi kendine söz verdiği gibi, şafak sökmeden önce dönmeliydi. Hiçbir şey, Simmy'nin dinlenmesine engel olmamalıydı. Simmy, Süleyman'ın uzaklara gidip geldiğini çok sonra, güneş doğunca öğrenmeliydi.

Galiba, beş yüz metrelik, yani sadece yarım saatlik bir yolu kalmıştı. Hızı kesilmişti, ama adımları onu, belirli bir düzenle götürmeye devam ediyordu. Yorgunluğunu, omuzunu ezen ağırlığı unutmuştu bile.

Alabildiğine mutluydu.

Ne kuruyan boğazını, ne de sarfettiği gayreti düşünüyordu. Acıkmamıştı da. Simmy'ye götürdükleri aklına geldikçe, sevincinden kabına sığamıyordu.

Fakat sigaranın insanı tahrik eden, çeken, büyüleyen hayâli bir türlü gözlerinin önünden gitmiyordu.

Sanki cinler, ağızlarına birer sigara almışlar da, karşısında tellendiriyorlardı.

Hattâ sigaralarının kırmızı uçlarını, dumanlarını bile

görüyordu. Ve tatlı, kışkırtıcı bir ses aralıksız kulağına fısıldıyordu:

— "Haydi Süleyman... Yak bir sigara! Ne diye kendini bu zevkten mahrum ediyorsun? Sen kendine böyle acı çektirecek kadar aptal mısın? Hem bunları kimin için yapıyorsun? Beni dinle Süleyman... Sadece on dakikalık bir mola ver. On dakikacık! Yak sigarayı! Dumanını içine bir güzel çek! Bak ne yorgunluğun kalır, ne susuzluğun! Gerçekten sigara içmek istemiyor musun?,,

— "Süleyman!"

Hayır, işittiği bu çığlık, bu çağrı, hayâl değildi; gerçeğe benziyordu.

— "Süleyman!"

Bu, düpedüz bir çığlıktı. Simmy'nin çığlığı! Aradaki uzak mesafeye rağmen, kızın sesini kolayca tanıyabilmişti...

Delikanlı kulak kabarttı. Göğsünü parçalayacakmış gibi çarpan kalbinin gürültüsünden başka birşey duymuyordu. Ensesinden buz gibi bir ter boşandı. Ve birden, bir silâh sesi, geceyi yardı, geçti!...

Altıncı Bölüm

HAYVAN

Silâh sesi, Süleyman'ın karar vermesine yetmişti. Delikanlı, bir hamlede yerinden sıçradı.

Artık ne mataranın, ne de yiyecek torbasının ağırlığını hissediyordu. Sigaranın bir türlü gözünün önünden ayrılmayan hayâli de kaybolup gitmişti.

Çılgınca koşarak kum tepeciklerini aşmaya, aşağılara inmeye başladı. Bacakları tam gerektiği gibi gerilip gevşiyor, düşmesini önlüyordu. Âdeta uçar gibi ilerliyordu.

En sonunda, ardında Simmy'nin yattığı, bodur çalılarla örtülü son bayırı da aştı.

*
* *

Simmy'nin kulağına gelen Süleyman'ın adımlarından çıkan sesler değildi. Çünkü kumlar bu sesleri boğuyordu. Fakat delikanlının sık soluk alıp verişi, kızın dikkatini çekmişti. Süleyman, bir forsa gibi soluyordu...

Acaba bu telâşı nedendi?

Süleyman, muhakkak çığlıklarına ve silâh sesine koşmuştu. Herhalde bir tehlikenin Simmy'i tehdit ettiğini düşünmüştü! Peki, acaba hangi sebeple yanından ayrılmış, uzaklara gitmişti? Evet, niçin?...

*
* *

Simmy artık kendi kendine soru sormaktan vazgeçti; çünkü karanlıkların içinden ansızın çıkıveren Süleyman, yanı başına yığılıvermişti.

Simmy, yarasının acısına aldırmadan, delikanlıyı omuzlarından tutup kendisine doğru çekti. O da hiç direnmeden gövdesini büktü, başını sertçe Simmy'nin göğsüne dayayıverdi.

Simmy, onu şimdi bir çocuk okşar gibi okşuyordu. Par-

maklarının ucuyla, gövdesinin terden sırılsıklam olduğunu farkedince, Süleyman'ın üstünü hemen çadır beziyle örttü...

Şafak söktüğü zaman, Süleyman hâlâ aynı durumda dinleniyordu.

Simmy, delikanlının uykusunu bölmemek için, en ufak bir hareket yapmaktan bile çekiniyordu.

Doğan güneşle beraber, Süleyman'ın gidip ne getirdiğini gördü: Matarayı, yemek torbasını farketti. Neden uzaklara gittiğini şimdi anlıyordu...

Arkadaşının bu bağlılığı karşısında, Simmy'nin gözleri doldu. İnci gibi gözyaşları, yanaklarından aşağı süzülüp, Süleyman'ın mert yüzüne damladı.

— "Ağlıyor musun?" Diye delikanlı sordu.

Simmy, Süleyman'ın uyandığını farketmemişti. Delikanlının üzerine doğru eğilip gözlerinin içine baktı.

Süleyman hiç kımıldamadan onu seyrediyor ve gülümsüyordu.

Varlığından taşan dayanılmaz bir istekle Simmy, Süleyman'ı saçlarından kavradı, başını kaldırıp, alnına kardeşçe öpücükler kondurmaya başladı...

Süleyman, Simmy'yi çukurdan çıkardı, önceden hazırladığı kum tepesi kenarına oturttu ve mataranın ağzını kızın dudaklarına dayadı.

— "İç, Simmy!"

Genç kız, geceki korkusu geçtikten sonra, yavaş yavaş ne yaptığını hatırlamaya başlamıştı. Arkadaşını hiç düşünmeden suyu yudumladığını farketti. Süleyman, matarayı alıp getirmeseydi, bütün gün susuzluğa nasıl dayanabileceklerdi?

Kız, duyduğu pişmanlıkla, utanç verici bir davranış olarak kabul ettiği şeyi açıkça arkadaşına itiraf etti.

Simmy'nin gerçekten çok üzüldüğünü gören Süleyman, yalan söyleyerek onu sakinleştirmeyi denedi. Kahkaha ile gülerek:

— "Hayır, sen kötü birşey yapmadın," dedi. "Zaten matarada o kadar az su kalmıştı ki! Birkaç yudumla yetindiğin için sana hayranlık duyuyorum. Çünkü ben matarayı bulur bulmaz ağzıma dayayıp, kana kana içmiştim!"

Kız, Süleyman'ı dinlemiş olmak için, birkaç yudum daha içer gibi yaptı.

Delikanlı da içini kavuran ateşi birazcık olsun söndürmek için, sudan iki yudum aldı. Simmy'nin suya daha çok ihtiyacı olacağını düşünüyordu. Her şeyden önce yarasını yıkamak şarttı. Ayrıca, sudan, biraz temizlik yapması içinde kullanması gerekecekti. Simmy'nin elleri yüzü, toz-toprak içindeydi.

Kendisi nasıl olsa daha çetin bir hayat düzenine alışıktı. Bekleyebilirdi. Hayır, o da pislikten hoşlanmazdı, ama bugün için temizlik gereksizdi. Hem sonra... Kız dediğinin eli yüzü pırıl pırıl olmalıydı.

Süleyman, bunları Simmy'ye anlattıktan sonra biraz çalı - çırpı tutuşturdu ve daima yanında taşıdığı ufak bakır sahana mısır unu ile azıcık su koyup kabı ateşe oturttu.

Az sonra bulamaç hazırdı. Yalnız, Süleyman'ın aklına birden bir şey geldi: Tuz yoktu!

Derken, başka eksikleri de hatırladı: Ne kaşıkları ne de çatalları vardı! Bir bıçağından yararlanabilirlerdi, o

kadar... Simmy'ye bulamaç ikram etmeye çekiniyordu.

Delikanlı, sıkıntısını genç kıza açınca, Simmy kahkahayı bastı:

— "Tuz mu? Aldırma! Çatal kaşık mı? Hepsini şeytan görsün! Atalarımız parmakları ile yerlerdi: Yaklaş, Süleyman, yaklaş! Açlıktan içim bayıldı!"

Delikanlı, şaşkın şaşkın söyleneni yaptı, bulamac sahanını ortalarına koydu.

Simmy elini uzattı, bulamaçtan bir tutam aldı, yuvarlayıp ağzına götürdü. Lokmayı çabuk çabuk çiğneyip yuttu. Hemen ardından, elini tekrar uzattı.

Süleyman, Simmy'i hayretle seyrediyordu. Kız, ağzı dolu dolu:

— "Çabuk ol, yoksa senin payını da bitireceğim," dedi. "İnan ki hayatımda bu kadar lezzetli yemek yemedim!"

*

* *

Süleyman, çadır bezini bodur çalıların üzerine iyice germişti. Böylece güneşten biraz olsun kendilerini korumuş olacaklardı.

Akşam olunca da çadır bezini sökecek, yine Simmy'nin üzerine örtecekti.

Süleyman, işini bitirince Simmy'ye yarasını göstere-

sini söyledi. Yara iyileşecek gibi görünüyordu ama, ılık suyla temizlenmesi gerekiyordu.

Süleyman, yara iyice kapanıncaya kadar, hergün bu işleme devam etmeyi kararlaştırdı.

Hastabakıcılık görevini dikkatle yerine getirirken, bir yandan da bir gece önce olup bitenleri düşünüyordu. Yorgunluğu ve uykusuzluğu yüzünden, uyandıktan sonra da kendisini işe kaptırdığı için, Simmy'le uzun boylu konuşmak fırsatını bulamamıştı.

Süleyman, kıza sordu:

— "Ben yokken, gece karanlıkta kime ateş ettin, söy-

ler misin? Yoksa yine sigarasını yakan bir Mısırlıya mı?"

Simmy suratını asarak:

— "Kötü çocuk!" dedi.

— "Simmy, Simmy! Ben şaka etmiştim, canım! Sakın benden şüphe etme. Ben senin kardeşinim."

Kardeş, ha? Bu söz, kızı şaşırttı. İçine güven verdi.

— "Özür dilerim, aptallık ettim," dedi.

Sonra başından geçeni anlattı. Süleyman:

— "Rüya görmediğinden emin misin?" diye sordu.

— "A, elbette Süleyman!"

— "Ne bileyim... Kadınlar hiç belli olmaz da..." Simmy, bu sözlere kıkır kıkır güldü.

— "Belki de haklısın. Rüya dedin de, aklıma geldi: Rüyamda bir Mısırlı gördüm!"

— "Ya!"

— "Ama, ona ateş etmedim ki!"

— "Yalancı," diye Süleyman takıldı.

— "Mısırlı, sana benziyordu!"

Kızın tatlı sesi, delikanlının içine huzur veriyordu. Süleyman, Simmy'nin gözlerine baktı. Bu gözlerde, vahaların eşsiz pırıltısı vardı.

*

* *

Yemeklerini yiyip sularını da içtikten sonra, ellerinde kalanların bir hesabını yaptılar.

Sabahları bulamaç ve ekmek, akşamları da bisküvit yiyerek sekiz gün idare edebilirlerdi. Fakat ne kadar ölçülü içseler, su ancak bunun yarısı kadar bir zaman yeterdi. Süleyman, içini çekerek:

— "Durumumuz pek umutsuz değil," dedi. "Fakat, pek de iç açıcı olmasa gerek."

Simmy arkadaşının bu sözlerinde bir karamsarlık ifadesi sezer gibi olmuştu. Kalan yiyecek ve içeceği bir kere daha ve dikkatle gözden geçirdi.

Vardığı sonuç, hemen hemen aynıydı: Bir haftalık yiyecekleri, üç, bilemedin dört günlük suları vardı.

İsrailli kızın yüreğini de bir endişe sardı. Bu sonuçtan kendisini sorumlu sayıyordu.

— "Eğer ben..." Diye söze başlayacak oldu. Süleyman, kızın ne demek istediğini sezerek, sözünü yarıda kesti.

— "Gene başlama, Simmy!"

Kız düşüncesini söylemekte kararlıydı.

— "Eğer ben sana ateş etmeseydim..."

— "Eee, ne olmuş yani?"

— "Şimdi bu halde olmayacaktık!"

— "Çıldırmışsın sen, Simmy!"

— "Ah, benim zavallı Süleyman'cığım!"

Delikanlı, kızın komikçe taklidini yaptı:

— "Eğer ben de sigara içmek istemeseydim, kibrit çakmasaydım..."

— "Süleyman, ben..."

Süleyman, kızın sözünü yine ağzında bıraktı.

— "Kinimizi, düşmanlığımızı yüreğimizde yaşatacaktık! Birbirimizi tanımak mutluluğuna erişemeyecektik!"

Fakat Süleyman, birden endişelenerek sözlerine ekledi:

— "Ama, belki sen böyle bir mutluluk duymuyorsun, değil mi?"

— "Süleyman!"

Genç İsrailli kızın dudakları arasından adı o kadar içten çıkmıştı ki, delikanlı heyecanla ürperdi.

*

* *

Süleyman uyuyordu. Duyduğu bir çığlıkla, yattığı yerden fırladı.

— "Yine o canavar."

Çığlığı basan Simmy'ydi.

Kız, güney yönünü işaret ederek haykırdı:

— "Bak, orada!"

Delikanlı, ellerini gözlerine siper ederek baktı. Altına

sığındıkları çadır bezi kendilerini güneşten koruyordu, ama, ışınlarının kumlar üzerindeki yansımasına engel olamıyordu.

— "Orada, işte, orada!" Diye tekrarladı.

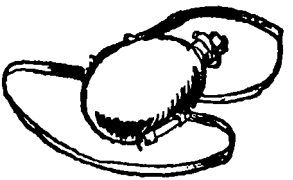
Süleyman, bir kum tepeciğinin hizasında hareketsiz duran, kül rengi bir baş farketti. Dikkatle gözledi. Sonra hiçbir telaş eseri göstermeden, tekrar yere uzandı.

Bu kadar umursamazlık karşısında hayrete düşen Simmy, sordu:

— "Ne o, canavar değil mi?"

Süleyman esneyerek cevap verdi:

— "Yok, canım! Canavar filân değil. Zavallı bir köpek!"

Yedinci Bölüm

MUTLU GÜNLER

Batıda güneş neredeyse ufka varmak üzereydi. İki saat sonra çölde akşam olacaktı. Birden hayvanın gölgesinin yeniden çıktığını gördüler. Simmy endişesini saklamadı:

— "Onun gerçekten bir köpek olduğundan emin misin?" Diye sordu.

Süleyman bir iç çekip, omuzlarını silkerek cevap verdi:

— "Bana inanmıyor musun?"

— "Zavallı hayvan! Öyle değil mi?"

— "Öyle, zavallı hayvan!"

— "O da bizim durumumuzda."

— "Aşağı yukarı. Ama bizim hiç olmazsa öteberimiz var."

— "Kendisine bir yardımımız dokunmaz mı?"

— "Dokunur."

— "Nasıl?"

— "Acısına son veririz."

Simmy bu fikre isyan etti:

— "Yoo, bu olmaz Süleyman!"

— "Doğru, insafsızca bir çözüm yolu, ama..."

— "Yüzde yüz öyle!"

— "Aslında, onu öldürmeyi ben de istemiyorum. Fakat bu köpek tehlikeli olabilir. Seni onunla yalnız bırakmayı göze alamam."

— "Yoksa, niyetin yine..."

— "Evet, yaşamak istiyorsak, benim savaş yerine gidip, oradan birşeyler getirmem lâzım."

— "Fakat, Süleyman... Sekiz günlük yiyeceğimiz, dört günlük suyumuz var. Hiç olmazsa kırk sekiz saat bekle. Belki o zamana kadar köpek çeker, gider."

— "Gitmez. Hayvan aç, daha önemlisi, susuz! Biz onun

Kum tepeciklerini yıldırım gibi aşıyordu.

için kurtuluş umuduyuz. Elimiz kolumuz bağlı durursak o da cesaretlenir. Az sonra da kudurmuş gibi olur, üzerimize saldırır."

— "Biz de kendimizi o zaman savunuruz."

— "Gündüzleri öylesine çevik, öylesine süratli hareket eder ki, ona yetişmek hemen hemen imkânsızdır. Gece de..."

— "Öyleyse ne yapalım, Süleyman?"

Delikanlı, Simmy'nin korkudan titrediğini görünce:

— "Üzülme, belki bir çıkar yol buluruz." Dedi.

*
* *

Süleyman, elinde matara ve içi boş yiyecek torbası olduğu halde, kum tepeciğinin üzerinde hiç kımıldamadan kendisini seyreden köpeğe doğru ağır ağır ilerliyordu.

Simmy, delikanlının kendini savunmak için hiçbir şey almadığını görünce, ardından seslendi:

— "Bir tüfek alsana!"

Süleyman, cevap vermeden ilerlemeye devam etti.

Kendisini köpekten ayıran uzaklığın yarısını aşınca, kumun içinde bir çukur kazdı. Yiyecek torbası ile çukurun içini döşedi. Sonra içine, mataradan bir miktar su döktü. Ve hiç acele etmeden geri döndü...

Süleyman, Simmy'nin yanına varır varmaz, köpek, çukurdaki suya doğru atıldı.

Delikanlı, kıza amacını anlattı:

— "Yarın sabah tekrar çukurun yanına gider, bu sefer biraz suyla biraz da ekmek bırakırım. Eğer açlık ve susuzluk şimdiye kadar köpeği iyice vahşileştirmemişse, belki onu kendimize alıştırabiliriz..."

Genç kız, delikanlının cesaretine ve iyi yürekliliğine hayrandı.

Gece bastırmıştı.

Süleyman uyuyordu.

Simmy, gökyüzündeki yıldızların kendisine göz kırpışlarını seyrediyordu...

*
* *

Ertesi sabah, Süleyman, yeniden çukura yaklaştı ve içine bir parça ekmekle azıcık su bıraktı.

Köpek, kum tepeciğinin üstünde yattığı yerden hızla aşağı indi. Bir gün önce yemek torbasının bırakıldığı çukuru, geçerken şöyle bir kokladı. Fakat iki gencin tahminlerinin aksine, ekmeğe ve suya dokunmadı!

Kararsız kararsız dolandı, kumu eşeledi, havayı kokladı. Bu arada şüpheli şüpheli, Simmy ve Süleyman'dan yana bakıyordu.

— "Hayvana nasıl güven vereceğiz?" Diye Simmy fısıldayarak sordu.

Süleyman:

— "Hiç kımıldamadan durarak," diye cevap verdi. "Hele köpek yakınımıza geldiği zaman, sakın ses çıkarmayalım!"

Simmy ile Süleyman, köpeği bir an bile gözlerinden ayırmıyorlardı.

Köpek, soluk tüylerine, fırlamış kemiklerine rağmen heybetli bir hayvandı. Başını hep dik tutuyordu. Kulak-

ları, bir çıt işitse, dikiliveriyordu. Hayvan gözlerini, kendisini seyreden iki insandan, uzun süre ayırmadı. Fakat onların hareketsiz kaldıklarını görünce, cesaretlendi.

Çukura eğildi. Önce sudan içti. Sonra ekmeğe döndü.

Ekmeği, sudan da çabuk hırsla yedi, bitirdi.

Simmy sevincini tutamadı:

— "Bu işi başaracaksın gibime geliyor, Süleyman!" Diye bağırdı.

Ses, köpeği kuşkulandırmıştı. Hayvan hemen yan tarafa sıçradı. Titreyen bacakları ile durup, burnunu gençlerden yana çevirdi.

Süleyman:

— "Hişt!" Diye fısıldadı.

Hayvan yeniden yiyeceğinin üzerine eğildi. Yutmaya devam etti. Bitirince, rahatlamış gibi ters yüzü döndü; sık sık arkasına bakmayı ihmal etmeden uzaklaştı.

Kum tepeciğinin üstüne gelince tekrar durup döndü. İşte o zaman Süleyman, köpekle tatlı tatlı konuşmaya başladı.

Hayvan artık ürkmüyordu. Kuyruğunu salladı, salladı; sonra kuma oturuverdi. Bakışlarını konak yerine dikti.

Simmy:

— "Yüzde yüz yarın kendisini sana okşatacak!" Dedi.

Süleyman endişeli gözlerle mataraya bakıp iç çekerek :

— "Zannederim, ama ne pahasına, onu biliyor musun?" Dedi.

*

* *

Simmy doğru tahmin etmişti. Süleyman gerçekten hayvanı okşamayı başardı. Fakat köpek, Süleyman'ın peşinden gelmeyi reddediyordu.

Ancak akşama doğru, gün kararmaya başlamadan biraz önce, delikanlı hayvanın inadını yenebildi. Simmy'ye gelince: Kendisine bir bisküvit ikram eder etmez, onu da benimseyiverdi!

Simmy, bu işe çok sevinmişti.

— "Gördün mü, Süleyman?" Dedi. "İyilik hiçbir zaman karşılıksız kalmaz."

— "Doğru" diyerek, Süleyman acı acı güldü. "Ama, suyun da, ekmeğin de bir kısmı gitti!"

Bu sözler, Simmy'ye, şimdi beslenmesi gereken üçüncü ağız için arkadaşının nelere katlanması gerektiğini hatırlattı. Üzerine çöken üzüntüyle:

— "Haklısın," dedi. "Ben kendimi çok düşünüyorum. Egoistin biriyim. Yine benim istediğimi yerine getirdin. Katlanman gereken zahmetleri düşünmeden, seni hep birşeyler yapmaya zorluyorum."

Süleyman, arkadaşını alaycı bir bakışla süzdü.

Genç kız sözlerine devam etti:

— "Sen de her dediğimi yapmayıver! Görüyorsun ki, senin iyi niyetini kötüye kullanıyorum!"

Fakat, Süleyman'ın yüzündeki alaycı ifade değişmeyince, Simmy öfkelenerek bağırdı:

— "Peki, niçin birşey söylemiyorsun? Konuşsana!"

Süleyman, gülümsemeyi bıraktı, ciddî bir tavırla cevap verdi:

— "Ne budala şeysin sen! Dostluğumdan niçin şüphe ediyorsun? Ben senin istediklerini seve seve yapıyorum; farkında değil misin?"

Simmy ağlamaya başlamıştı. Süleyman elini şefkatle kızın omuzuna koydu. O sırada köpek, birden hırlayarak dişlerini gösteriverdi!

Süleyman:

— "Yaşasın be!" Diye bağırdı. "Bakıyorum, yeni dostumuz, şartlar gerektirirse senin için ölüme atılmaktan bile geri kalmayacak. Eh, demek bundan sonra güvenle seni ona emanet edebilirim. Farkında mısın, münakaşamızı yanlış yorumlayan köpek, seni müdafaa etmek için bana dişlerini gösterdi?"

Simmy, gözlerini silerek gülümsedi.

Süleyman, tıpkı bir önceki gün gibi, kazdığı çukurun içinde çalı çırpı yakıp üzerini kumla örtmek suretiyle, sıcak bir yatak hazırladı ve Simmy'yi içine yerleştirdi. Çadır bezini tekrar söküp, yorgan olarak kızın üstüne örttü. Sonra,

— "Yarın görüşmek üzere, iyi geceler Simmy!" Diyerek, ağır ağır çölün üzerine çökmeye başlayan akşam karanlığında yola çıktı...

*

* *

Saat on birde, bombalanan kamyonların yanına varmıştı.

Tahmin ettiği gibi savaş sırasında darmadağınık terke-

dilen şeyler arasında konserve kutuları ve içi su dolu bidonlar buldu.

İlk iş olarak bidonlardan birini konak yerleri ile savaş alanı arasında farkedilmeyecek bir yere gömdü. Sonra tekrar kamyonların bulunduğu yere dönüp türlü yiyecekler, pek gerekli birkaç kap-kacak, üç çadır bezi, iki de battaniye ve daha bir yığın öteberi aldı. Yiyeceklerin bir kısmını da, su bidonunun yanına gömdü. Sonra da elinde kalanlarla yoluna devam etti.

Şafak sökerken Simmy'nin yanına ulaşmıştı...

Fakat giriştiği işin başarıya ulaşması, ona bütün yorgunluğunu unutturmuştu.

Artık, konak yerlerine pek yakın bir yiyecek ve su depoları vardı.

Bu gayretler, Simmy'nin, kendisinin ve köpeğin en az iki haftalık ihtiyacını karşılayacak kadar malzeme toplamasına yetmişti.

Katlandığı bunca zahmetten sonra bir de sigara tellendirmeyi herhalde haketmişti!

*
* *

Süleyman'ın savaş alanından topladığı şeyler, çölün iki genç Robinson'unun hayatını pek renklendirmişti.

Artık, battaniyeleri, tabakları, alüminyum bardakları bile vardı. Yemekte çatal kaşık kullanıyorlar, kuma kazdıkları çukur içinde ateş yakıp, üzerindeki tencerede yiyeceklerini ısıtabiliyorlardı.

Konserveleri çok çeşitli olduğu için, oldukça lezzetli yemekler de pişirebiliyorlardı.

Kurdukları çadır, gece serinliğinden korunmalarına yetiyordu. Hele battaniyelerini de üzerlerine çekince, artık kum içinde ateş yakmaya da lüzum kalmıyordu.

Doğrusu, köpek bile bu konfor ve rahattan nasibini almaya başlamıştı. Yeni efendilerinin kendisine gösterdikleri ilgi, hayvanı adeta şımartmıştı. Özellikle Simmy'ye karşı gösterdiği sevgi, Süleyman'ı biraz kızdırıyordu; ama, delikanlı, gerektiğinde köpeğin arkadaşını çok iyi koruyacağını bilerek, teselli buluyordu.

Süleyman bir hesap yaptı: "Buraya geleli bir hafta oluyor," diye düşündü.

Simmy'nin yaraları işlememişti. Gözle görünecek şekilde kapanıyordu. Kamyonlardan bulduğu sülfamitler, pomatlar, sargılar, doğrusu çok işe yaramıştı.

Simmy artık başlangıçtaki ağrı ve sızıları duymadan adım atmaya başlamıştı.

Süleyman, birkaç gün sonra, Simmy, bizi depodan ayıran yere kadar yürüyecek hale gelir, diye hesaplıyordu.

Sekizinci Bölüm

ACILAR, GEÇMİŞİ UNUTTURUNCA ...

Artık, konak yerini değiştirmeye karar verdiler. Süleyman bir gece önce eşyaların pek çoğunu yeni konak yerine kadar taşıdı bile.

Aradaki mesafeyi Simmy'nin iki-üç saatte alabileceğini tahmin etmişti, ama gerektiğinde arkadaşına yardım edebilmek için, önce araç ve gereçleri taşımayı uygun görmüştü.

Yanlarında, yalnız iki günlük yiyecek ve içecek, iki çadır bezi, bir de silâh alıkoymuştu.

Güneş çoktan batmış, akşamın koyu gölgeleri, ıssız çölde uzanmaya başlamıştı. Hafif bir rüzgâr, kumlarla oynaşıyordu.

Süleyman:

— "Hazır mısın?" Diye sordu.

— "Evet," diye Simmy cevap verdi.

Sonra doğruldu, kalktı. Süleyman'ın silâhı, yemek torbasını ve matarayı sırtlandığını görünce:

— "Acaba ben de birşey taşısam mı?" Diye sordu.

Delikanlı:

— "Hayır," diye cevap verdi. "Yeni kapanan yaralarını düşünsene!"

— "Ama..."

Süleyman tartışmayı kısa kesti:

— "Haydi bakalım, ileri marş marş!"

*

* *

En önde köpek yürüyor, sık sık eğilip burnuyla Süleyman'ın bundan önceki gidip gelişlerinde kumlar üzerinde bıraktığı ayak izlerini kokluyordu.

Onun ardından Süleyman, hemen peşinden de Simmy geliyordu.

Delikanlı sık sık arkasına dönüp soruyordu:

— "Nasılsın? İyi misin?"

Genç kız da onu, gerçekten iyi olduğuna inandırmaya çabalıyordu:

— "Çok iyiyim, Süleyman!"

Karanlık iyice bastırmaya başlamıştı. Yavaş yavaş ilerliyorlardı.

Süleyman sırtındaki yükün ağırlaşmaya başladığını hissediyordu. Beli gittikçe bükülüyor, yükünü sık sık bir omuzundan diğerine aktarıyordu. Ama bu bile, ancak çok kısa bir süre rahat bir soluk almasına yarıyordu. Belini büken ağrı, hemen tekrar başlıyordu. Acısını unutabilmek için sordu:

— "Nasılsın Simmy, hâlâ iyi misin?"

— "Hâlâ..."

İçi rahatlamış olarak bir süre daha ilerliyor, üç dakika geçmeden ağzını açmayacağına dair kendi kendine söz veriyordu. Fakat az sonra yine sormadan edemiyordu.

— "Yorulmadın ya Simmy?"

— "Yoo, kendimi çok iyi hissediyorum!" Simmy'nin sesinin tonu, Süleyman'ın o kadar hoşuna gidiyordu ki!... Bir süre daha geçti. Süleyman dikkat etti: Gittikçe daha sık soru sormaya başlamıştı.

— "Ya bacağın nasıl?"

— "Pekâlâ dayanıyor."

Gittikçe yavaşladığının Süleyman da farkındaydı. Bacakları sağlam ve dayanıklıydı, ama ayakları ile beli, ona çok ıstırap veriyordu.

Endişesini her zamankinden daha çok lâfa boğmak, konuşmak, durmadan konuşmak istiyordu. Ama ne söyleyecekti? Artık "Nasılsın?", "İyi misin?" Diye soramazdı ya... Böyle devam ederse, içindeki kuruntuları Simmy'ye de aşılamış olmayacak mıydı?

Yoksa bir sigara mı yaksaydı? Fakat bu iş için durmak gerekiyordu. Durmak ise, çıkar yol değildi.

Her ne pahasına olursa olsun, Sina Çölü cehennemin-

den kurtulmalıydılar. "Yiyecek deposu"na doğru bu yürüyüş, onlara hürriyet ve hayat bağışlayacaktı.

Süleyman: "Yeter ki, Simmy, bu yolculuğa dayanabilsin," diye düşündü.

*
* *

Süleyman yanlış attığı bir adımla tökezleyince, düşüncelerinden sıyrılıp kendisine geldi.

Genç kıza cesaret vermeye çalıştı:

— "Simmy, sadece iki kilometremiz kaldı!"

Bir karşılık alamayınca, tekrar seslendi:

— "Simmy!"

Yine çıt yok. Süleyman arkasına dönünce, Simmy'nin yerinde yeller estiğini gördü. Köpek de ortalarda yoktu.

Süleyman, kader birliği ettiği arkadaşının adını deliler gibi haykırdı; sesi gecenin içinde derin yankılar yarattı. Fakat bu korkunç karanlıklar içinde eriyip gitti.

Delikanlı, endişe içinde, sırtındaki yükü yere bıraktı. Geri dönerek etrafı araştırmaya koyuldu.

Çok geçmeden, gecenin siyah örtüsü içinde ikisini de farkeder gibi oldu: Simmy yürüdüğü yönde, yüzükoyun ve boylu boyunca yerde yatıyordu! Köpek de ayaklarının dibine uzanmıştı.

Süleyman, genç kızın yanına varıp üzerine eğilince, köpek hırladı. Süleyman önce hayvanı sakinleştirdi. Sonra, Simmy'yi tutup sırt üstü çevirdikten sonra göğsünü dinledi. Tanrıya şükür, kalbi atıyordu! Delikanlı, genç kızın alnına, göz kapaklarına, yanaklarına yapışmış kum taneciklerini temizledi. Bir yandan da, Simmy'yi bir an önce iyileştirmesi için Tanrıya duâ ediyordu.

Neden sonra, Simmy, şöyle hafifçe bir kımıldayınca, delikanlının yüreğine su serpildi. İçini sonsuz bir sevinç doldurdu. Çünkü, Simmy yaşayacaktı!

*

* *

Genç kız, ağır ağır kendine geliyordu. Süleyman, merakla üzerine eğilmiş, onu seyrediyordu.

Simmy, göz kapaklarını yavaş yavaş aralayıp, aklını başına toplar toplamaz, etrafına şöyle bir bakındı. Gözleri, Süleyman'ınkilerle karşılaşınca kaşlarını çattı ve delikanlıyı eliyle iterek doğruldu. Bakışlarında düşmanca bir öfkeyle Süleyman'a bağırmaya başladı:

— "Beni sağ gördüğüne memnunsun, değil mi? İstediğin oldu diye için içine sığmıyor! Niyetini anlamakta geç kaldım. Yaralarımı, beni daha büyük bir işkenceyle öldürmek için iyi ettin, öyle değil mi? Böylelikle, bir İsrailliden daha büyük bir intikam almayı düşünüyordun!..."

Şaşkınlığından neye uğradığını anlayamayan Süleyman:

— "Sus! Böyle konuşma, ne olur, sus!" Diye inledi.

— "Susmak mı? Hayır, Süleyman! Susmayacağım!... Sen de beni sonuna kadar dinleyeceksin! Ah! Keşke beni ilk karşılaştığımızda öldürseydin! Hiç olmazsa bir savaşçı, bir asker gibi davranmış olurdun. Ama beni sonradan acı bir ölüme terketmek için canımı kurtarmaya, kalkışman düpedüz alçaklıktır! Anladın mı? Alçaklık! Senin dostluğuna inandığımı, sana kardeş gözüyle baktığımı düşündükçe..."

— "Simmy!"

— "Hayır, alma adımı ağzına!"

— "Simmy!"

— "Kes sesini dedim! Artık senin için Simmy diye biri yok!"

Söyleyecek sözü mü kalmamıştı, yoksa birden aklı başına mı gelmişti? Her nedense, Simmy birden sustu.

Süleyman ne diyeceğini bilemiyordu.

Bu kız yoksa ateşten mi sayıklıyordu? Acaba aşırı yorgunluktan sinirleri mi bozulmuştu? Belki de yeniden yaraları açılmıştı!...

Kızı kandırıp yaralarına bir bakabilseydi... Fakat bunu söylemeye bile cesaret edemiyordu ki... Onu yine öfkelendirmekten korkuyordu.

Simmy soluk soluğa devam etti:

— "Az sonra seninkilerin yanına ulaşacağız. Onlara zaferini, becerdiğin alçaklığı anlatıp böbürlenirsin! Hep beraber, benim saflığımla alay edersiniz. Hayır, budalalığımla! Çünkü sana inanmakla budalalık ettim. Sana inanmak! Tanrım ne çılgınlık! Yer yüzünde yaşamış yaratıkların en aşağılığına, en alçağına inanmak ha?"

Tekrar sustu. Sonra, âdeta bir küfür gibi şu kelimeyi savurdu:

— "Mısırlı!"

*

* *

Süleyman, bu hakaret karşısında kendisini tutmak için dişlerini sıktı. Ne yapmalıydı? Bu kızın aklını başına toparlamasına nasıl yardım etmeliydi? Ona, yanıldığını nasıl anlatmalıydı? Üzerine yağdırdığı suçlamaların haksız olduğunu nasıl göstermeliydi?

Kız, hakaret dolu bir sesle tekrarladı:

— "Mısırlı!"

Süleyman, içini tarifsiz bir umutsuzluğun sardığını hissediyordu.

Ne diye, Tanrı, kendisine en asîl duyguları tattırdıktan sonra, onu şimdi birden böyle çamura yuvarlıyordu?

— "Mısırlı! Mısırlı!"

Simmy'nin sesi, gecenin korkunç karanlığı ve sessizliği içinde daha da güçlenerek Süleyman'ın yüzüne sanki bir şamar gibi çarpıyordu...

*
* *

— "Mısırlı!"

Bir ulusun bir diğer ulus için beslediği bütün kin, bu kelimeyle anlamını bulmuyor; yüzyıllar boyunca biriken öfke, bu kelimeyle dışarı kusuluyordu!

Süleyman, kapıldığı korkunç umutsuzluk içinde, "Allahım!" Diye kendi kendine duâ etti, "Bu karanlık kinin

hayatımın biricik aydınlığını karartmasına izin verme! Simmy'yi bu kör duygudan kurtar!"

Simmy ise, karşısındakinin son iyilik çabalarını da yıkmak istercesine, bıkıp usanmadan tekrar ediyordu:

— "Mısırlı! Mısırlı! Mısırlı!"

Süleyman'ın artık sabrı taşıyordu. "Bu kadarı fazla!" Diye düşündü. "Aklın da, acımanın da Allah belâsını versin! Ne diye saatlerdir bu nanköre katlanıyorum?"

— "Mısırlı!"

Süleyman en sonunda kendisini tutamayıp bağırdı:

— "Yahudi! Kapat artık şu çeneni!"

Fakat kendisine hiç yakıştıramadığı bu zayıflık karşısında hemen pişman oldu.

Mutlu günler şimdi ona ne kadar da uzak görünüyordu. Sanki bir anda herşey yıkılıp gitmişti.

— "Mısırlı!"

Bu durum karşısında ne yapabilirdi. Simmy, artık onun için yok demekti. Öyleyse o da kendini yokedecekti. Açlık ve susuzluk nasıl olsa ikisinin de hakkından gelecekti. Ölümün parmakları mavi gözlü arkadaşının gözlerini kapattıktan sonra, Süleyman da matarayı boşaltıp yiyecekleri uzağa atacak ve Simmy'nin yanına uzanacaktı.

Ama, beklemeye ne lüzum vardı? Bu işi çok daha ça-

buk bitirecek imkânları yok muydu? Süleyman uzaklaştı, biraz sonra döndü
Simmy, Süleyman'ın hareketlerini gözetliyordu.

— "Mısırlı!"

Süleyman, Simmy'nin yanı başına diz çöktü. Tüfeği namlusundan tutup kıza uzattı. Simmy silâhı aldı, namluyu Süleyman'ın göğsüne dayadı. Süleyman, şimdi bütün sıkıntılarını içinden atmış Simmy'nin uğruna katlandığı fedakârlığın huzuru içinde, kısık fakat kararlı bir sesle, bir duâ mırıldanır gibi konuştu:

— "Ben senin mutlu olmanı istiyorum, Simmy. İçindeki kinin ölmesi için, beni yoketmen şart! Senin Tanrın da, benim Tanrım da şahit olsun. Ölmeyi ben istiyorum. Haydi Simmy, şimdi tam zamanı. Bas tetiğe! Nefret ettiğin Mısırlıyı öldür!"

Süleyman tüfeğin namlusu göğsünde, gözlerini yumdu...

Dokuzuncu Bölüm

GERÇEĞE VARIŞ

Simmy, çeliğin soğuk tenıasını parmaklarının arasında hissetti. Sonra vücudunu baştan başa bir titreme kapladı. Bu tüfeği niçin böyle elinde tutuyordu? Yoksa rüya mı görüyordu?

Hayır. Çünkü etrafındaki geceyi pekâlâ farkedebiliyordu. Köpeğin varlığını da hissediyordu.

Peki, böyle diz çökmüş, ne yapıyordu? Ya başındaki şu müthiş ağrı, yarasının verdiği çekilmez sancı neydi?

Hem sonra kum tepeciğinin üzerindeki çalılıklar neden kaybolmuş, çadır, battaniyeler nereye gitmişti?

Elindeki tüfeği yere bıraktı; elleriyle çevresini, kumların üzerini yokladı. Ne yiyecek torbası vardı, ne matara. Hiçbir şey kalmamıştı. Ama, hiç!...

Süleyman'a gelince... Karanlıklar onu kendisinden saklıyordu.

*

* *

Yavaş yavaş aklını başına toplamaya başlamıştı...

Birden hatırladı! Akşam savaş alanına doğru yola çıktıklarını... Ağır ağır yürüdüklerini... Kader yoldaşının, sırtında taşıdığı ağır yükle önünde ilerlediğini görür gibi oldu...

Kendisi, gittikçe daha zor adım atmaya başlamıştı. Sonra yavaşlamış, araları açılmış, sonunda Süleyman'ı göremez olmuştu...

İçini müthiş bir korku sarmıştı. Bacakları kendisini taşımayı reddediyordu. Olanca gücünü harcayıp bitirmiş, sonunda da çöküvermişti...

Düştüğü anı gayet iyi hatırlıyordu.

Gururu, kendisine yardım elini uzatmaktan çekinmeyen arkadaşına, zaafını itiraf etmesine engel olmuştu.

Arkadaşına mı?

Herşeyin altüst olduğunu bütün ayrıntıları ile hatırlayıverdi. Süleyman yine düşmanıydı. Birden, içini saran eski kini, kader yoldaşına karşı yönelttiği insafsızca suçlamaları aklına geldi.

O büyük ümitsizliği içinde, delikanlının yüzüne karşı "Mısırlı!" Diye haykırdığını hâlâ işitir gibi oluyordu.

Bu duruma nasıl düşmüştü? Hem şimdi pişmanlık duymanın ne faydası vardı?

Döktüğü şu gözyaşları neye yarayacaktı? Süleyman çekip gittiğine göre, kendisini bir daha göremezdi ki... Evet, delikanlı onu, lâyık olduğu kara alınyazısı ile başbaşa bırakmıştı...

Acaba bu pişmanlığını görse, Süleyman onu affedermiydi? İçten davrandığına inanır mıydı?

Simmy "hiç sanmam," diye düşündü.

İşlediği büyük hatanın farkına vararak düştüğü durumdan yalnız kendisini sorumlu görmenin ezikliği içinde, olanca sesiyle haykırdı:

— "Süleyman! Affet beni!"

*

* *

Depoya ulaştıkları zaman şafak söküyordu. Süleyman ölü gibi kumlara uzanmıştı. Çünkü, pişmanlıkla kendisi-

ne yalvaran Simmy'yi, koca çölün ortasında kaderiyle başbaşa bırakmaya gönlü razı olmamış ve kızı çadır bezinin üzerine yerleştirdikten sonra, bir koşum hayvanı gibi çeke çeke, tâ buralara kadar taşımıştı! Halbuki, Simmy, yürüyebilecek durumda olsaydı, Süleyman bu çileye katlanmayacaktı...

Delikanlı, insanüstü bir çaba harcadığı bu yolculuğun yarısında, bir aralık ümidini kaybeder gibi olmuş; fakat sonra bütün gücünü ve iradesini ortaya koyup, kızı da, kendisini de kurtarmıştı.

Güneş hızla yükseliyordu.

İkisi de birbirlerine sırtlarını çevirmişlerdi. Simmy, Süleyman'ın kendisine diş bilediğini sanıyordu. İçinde duyduğu pişmanlığı, bir türlü ona anlatmaya cesaret edemiyordu.

Süleyman da, genç kızın geçirdiği sinir bunalımından sonra aklını başına tamamen toparlayamadığını sanıyordu. Ona halâ arkadaşı olduğunu söylemekte kararsızdı.

Biraz sonra, güneşin kavurucu ışınlarından koruyucu tedbirleri almazlarsa, korkunç bir tehlike ile burun buruna gelebilirlerdi. Vakit kaybetmeden birşeyler yapmak gerekiyordu.

Yaklaşan tehlike, gençlerin akıllarını başlarına almalarına yetti. Aynı anda kollarını birbirlerine uzattılar.

— "Simmy!"

— "Süleyman!"

*

* *

Yemeklerini yedikten sonra, çadırın altında yanyana uzanarak düşünmeye koyuldular: Ufacık bir olay, kesinlikle gömdüklerini sandıkları bir kini nasıl yeniden canlandırmıştı?

Nasıl olmuştu da, bunca arkadaşlıktan sonra, birer düşman gibi yine karşı karşıya dikilmişlerdi?

Söze ilk başlayan Süleyman oldu :

— "Ben, bizi, içine düştüğümüz bu çıkmazdan kurtarması için Tanrı'ma pek çok dua ettim, yalvardım," dedi.

— "Yanılmıyorsam, ben de kendi Tanrıma yalvarıp yakardım," diye Simmy cevap verdi.

— "Yoksa ikisi de bizi duymadılar mı? Niçin hiç de yardımımıza koşmadılar?

— "Ne demek istiyorsun, Süleyman?"

— "Tanrı gerçekten var mı diye düşünüyorum da..."

— "Oh, Süleyman... Günaha giriyorsun!... Öfke senin gözünü döndürmüş!"

— "Bilâkis, ben birşey keşfettim."

— "Neymiş o, lütfen söyler misin?"

— "Yeryüzünde kaç din var?"

— "Bilmem, ama herhalde pek çok..."

— "Beni anlamaya çalış, Simmy. Bu dinlerin hepside gerçeği yalnızca kendilerinin bildiğini iddia ediyorlar. Acaba hepsinin bir noktada yanıldıklarını düşünmek, en akıllıca iş olmaz mı?"

Kız, delikanlının bu sorusuna, başka bir soruyla karşılık verdi :

— "Sen yüzük meselini bilir misin?"

— "Hayır, hiç işitmedim."

— "Dinle bak, Süleyman: Ölüm döşeğinde yatan bir tüccar, üç oğlunu yanına çağırtıp onlara, 'Evlâtlarım, ben ölüyorum; size miras olarak şu üç yüzükten başka bırakacak birşeyim yok,' demiş. 'Bunlardan biri sihirlidir: Kim ona sahip olursa, zenginlik ve mutluluğu bulur. Ama ne yazık ki ben yüzükleri karıştırdım. Birbirlerine de o kadar çok benziyorlar ki, hangisi sihirlidir, bilemiyeceğim...' Bunun üzerine çocukların üçü de birer yüzüğü alıp, babalarıyla helâllaştıktan sonra, dünyayı dolaşmak üzere ayrılmışlar. Aradan birkaç yıl geçmiş. Evlâtların üçü de hayatta her tuttukları işte başarılı olmuşlar, mutluluğa ermişler. Sen bu işe ne dersin?"

Süleyman :

— "Demek yüzüklerin hepsi de sihirliymiş," diye atıldı.

Simmy :

Doğruldu, el yordamıyle Simmy'ye yaklaştı.

— "Yok, değil," dedi.

— "Öyleyse anlamadım..."

— "Aslında yüzüklerin hiçbiri sihirli değilmiş!...»

— "Ee, peki, nasıl olmuş da..."

— "Evlâtların hepsi de, sihirli yüzüğe sahip olmanın verdiği güvenle tuttukları işleri iyi yürütmüşler. Bir başka deyişle, hepsinin inancı varmış."

Bu kelime Süleyman'ı etkilemişti. Tekrar etti :

— "Demek, hepsinin inancı varmış?..."

— "Evet, Süleyman! Bu örnek hikâyecik, bize bütün dinlerin saygıya lâyık olduğunu öğretiyor. Ayrı dinden olanları birbirine düşürmemeli, birbirleriyle karşı karşıya getirmemeliyiz. Dinlerin hepsi de bize, 'insanları sevin' demez mi? Bu söz, Arapça, İbranice, ya da bir başka dilde söylense, ne fark eder?"

— "Gerçekten haklısın, Simmy. Dinlerimizin bizlere herşeyden önce birbirimize yardım etmeyi emrettiğini hatırlamamız yeter, değil mi? Bundan böyle ortak düşmanımızı yenmek için savaşmalıyız: Yani içimizdeki pis kini! Bunu büyüklerimizin yüzüne de haykıralım. Onlara bu çirkeften çıkmalarını hatırlatalım. Savaş korkusundan kurtulmuş bir dünyada, insan yakınlarını sevmez de, ne yapar? Simmy, bana söz ver, seninkilere bu gerçekleri anlatacaksın, değil mi? Ben de sana söz veriyorum: Bizim-

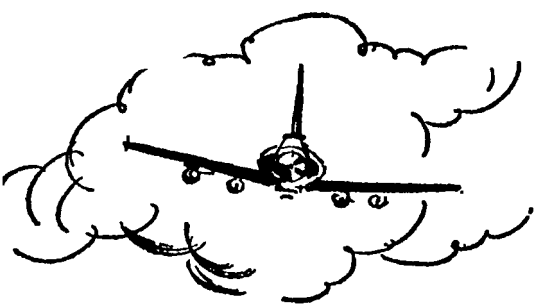
kilerin yanına varınca, onlara aynı şeyleri tekrarlayacağım."

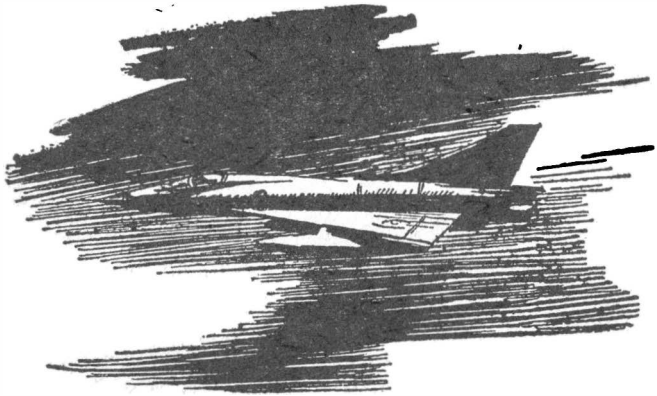
Simmy, gözlerinden aşağı boşanan sevinç gözyaşları ile kader yoldaşına baktı.

— "İnan bana, Süleyman, bu asil gaye uğruna gerekirse ölümü bile göze alacağım," dedi. "Ölümü bile..."

Onuncu Bölüm

KADERİN DARBESİ

Simmy ile Süleyman, üç günden beri, terkedilmiş savaş alanının yakınında hazırladıkları yeni 'depo'dan yararlanarak, yaşamanın tadını çıkarıyorlardı.

Süleyman'ın kuma gömdüğü konservelerle, kendilerine zengin bir sofra hazırlıyorlardı.

Terkedilmiş savaş alanının yeni depo'dan bir saatlik uzaklıkta olması, işlerini epey kolaylaştırmıştı. Bu sayede eksiklerini rahatça tamamlayabiliyorlardı.

İki genç, çölde bir Robinson'dan farksız olduklarını gör-

dükçe, artık eskisi gibi korkmuyorlardı. Tam tersine, bu serüvene ve arkadaşlarına son verecek olan ayrılıklarının yaklaştığını üzülerek düşünüyorlardı. İkisi de, için için büyük zevk aldıkları bu herkesten uzak yaşamanın sürmesini istiyorlardı.

Sık sık, son defa aralarında geçen tartışmadan bahsediyorlardı. Ama, daha çok neşelenmek ve aralarındaki kardeşliği daha da pekiştirmek için, sözü bu konuya getiriyorlardı.

Bu konuşmaları sırasında birgün Simmy şöyle dedi :

— "Yorgunluğun ve korkunun, sinirleri harap ettiğini ve insanın aklına kötü şeyler getirdiğini biliyorum. İçin rahat etsin, Süleyman: Bir daha aramızdan karakedi geçmesine izin vermeyeceğim!"

Süleyman, ihtiyatlı bir dille cevap veriyordu :

— "O kadar emin olma, canım. İnsan hali, hiç belli olur mu?..."

— "Neden böyle kuruntulusun?"

— "Bilmem. Belki, bir gün yine zorluklarla karşılaşınca sinirlerine hâkim olamayacağından korkuyorum da, ondan..."

— "Yoo, ben bir daha böyle bir saçmalık yapmayacağımdan eminim. Biliyor musun, iyice düşündüm: Bir daha asla öfkelenmeyeceğim."

— "Sana hayranım, Simmy. Ben olsam, bu kadar kesin konuşamazdım."

Simmy cevap vermeden önce düşünceli düşünceli arkadaşını süzüyordu :

— "Bir gün sen de benim gibi bir sinir bunalımı geçirirsen, bana yaptığın yardımları unutmayacağım, merak etme Süleyman!"

*
* *

O gün üstelik hava çok sıcaktı, sıkıcıydı. Akşam olduğu halde etrafa ağır, sıcak bir sis çökmüştü. Genellikle gecenin ilk saatlerinin serin geçmesine sebep olan akşam rüzgârı bile henüz esmeye başlamamıştı.

Ne Simmy, ne de Süleyman gözlerini yumabiliyordu.

Köpek de rahat değildi. Barınağından dışarı çıkıyor, etrafta dolanıyor, tekrar girip yatıyor, kalkıp tekrar dışarı çıkıyordu. Onun bu hali az sonra iki gencin dikkatini çekmekte gecikmedi. Köpekten bahsetmeye başladılar.

Simmy :

— "Sana hâlâ bir ad bulamadık,"

Süleyman :

— "Doğru ya," diye başını salladı.

Simmy :

— "Ne ad takalım?" Diye sordu.

Delikanlı :

— "Vallahi, bilmem ki," diye kahkahayı bastı. "Biraz izin ver de düşüneyim..."

— "Canım, sadece bir ad istedim senden."

— "Aklıma gelmiyor ki. Sen ne dersin? Ne ad takalım?"

— "Düşünüyorum. Köpeklerde hiç duyulmamış bir isim olsun istiyorum. Serüvenimizi ve bizi birleştiren tesadüfü ifade edecek bir isim."

— "Sina, diyelim; ne dersin, Simmy?"

Simmy :

— "Fevkalâde!" Diye bağırdı. "Sina bizim için hem yas ve acı, hem de bayram ve sevinç demek. Umutsuzluklarımız ve umutlarımız demek... Tamam... Köpeğimizin adı 'Sina' olsun!"

*

* *

Bunun üzerine hemen köpeği yeni adıyla çağırmaya başladılar.

Zeki hayvan kısa bir kararsızlıktan sonra kendisinden

ne beklendiğini anladı. İki genç köpeğe bir takım hareketler yaptırarak onunla şakalaşmaya koyuldular. Fakat, ansızın duydukları garip bir gürültü, eğlencelerini yarıda kesiverdi!

Simmy :

— "Bir motor sesi!" Dedi.

Süleyman :

— "Hem de bir uçak motorunun sesi!..." Diye tamamladı. Ve barınaktan dışarı fırladı; sönmek üzere olan kamp ateşinin üzerine çalılardan bir kucak attı.

Simmy, Süleyman'ın yanına gelerek :

— "Ne yapıyorsun?" Diye sordu.

Ateşi üflemekte olan Süleyman, başını kaldırarak :

— "Yerimizi belli etmek istiyorum," dedi.

Yanmakta olan çalıların çıkardığı koyu duman delikanlıyı hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Süleyman, ateşin iyice canlandığını gördükten sonra geri çekildi. Şimdi, karanlık gecenin içinde, kocaman bir alev yükseliyordu.

Motor sesi gittikçe yakınlaştı. Artık yanılmalarına imkân yoktu: Bu bir uçaktı!

Pilot, ateşi görmüş olmalıydıki, uçak, üzerlerine doğru geliyordu.

Uçağın gece vakti, buralarda bir yere iniş yapmasına el-

bette imkân yoktu. Fakat pilot onları görmüştü. Süleyman sevincinden kabına sığmıyordu. Çünkü, uçağın mürettebatı ister Mısırlı, ister İsrailli olsun, gördüklerini üssüne bildirecekti. Sina çölünde iki kişinin zor durumda olduklarını öğreneceklerdi.

*

* *

Ertesi sabah şafak sökerken, dünya, Süleyman'ın gözlerine bir mezar gibi kara ve karanlık görünüyordu! Kimbilir, belki de bir daha gün yüzü görmeyecekti!

Delikanlı, başını dizlerine doğru eğmiş, elleriyle de yüzünü kapatmış halde, öylece hareketsiz oturuyordu.

Artık, hiçbir şeyi göremiyordu!

Uzun bir süre gözlerini hiç açmadı. Ancak neden sonra göz kapaklarını ağır ağır aralayıp bakmayı denedi. Fakat yine zifirî karanlıkla göz göze geldi.

Simmy :

— "Süleyman," diye mırıldandı.

— "Beni rahat bırak!"

Simmy'nin o çok sevdiği sesi bile, onu azıcık olsun, teselli edemiyor, tam tersine, sinirine dokunuyor, büsbütün öfkesini kabartıyordu.

Simmy ile karşılaşıp tanıştıklarından beri, bu kızın uğ-

runa yaptıkları, katlandıkları, bir bir gözlerinin önüne geldi. Başlarına çöken bütün felâketlerden Simmy'yi sorumlu görüyordu.

Ah! Keşke raslamasaydı şu kıza! Keşke onun yardımına koşmasaydı! Şimdiye kadar çoktan Bil-el-Rakaba'ya varmış olacaktı. Kimbilir, belki de şimdiye kadar çoktan, Kahire'ye, sevdiklerinin yanına dönebilecekti. Evet, evet, mutlaka dönmüş olurdu. El Cumhuriye Kışlasında, şöyle nefis bir karavana yerdi; rahat bir döşekte yatar, uyurdu...

Simmy, çekingen bir sesle :

— "Süleyman," diye mırıldandı.

Süleyman, öfke ve kin dolu bir sesle :

— "Pis Yahudi!" Diye haykırdı. Ardından küfürlerle dolu, bir sürü söz etti. Çünkü bu kız yüzünden görmez olmuştu!

Kendilerini mitralyözle tarayan ancak bir İsrail uçağı olabilirdi. Bu, yüzde yüz bir Yahudi pilotunun marifetiydi!

Süleyman, başlarına geleni hatırlamaya çalıştı: Uçak üç defa üzerlerine pike yaparak, her seferinde onları ateş yağmuruna tutmuştu!

Eğer iki genç ölmemiş veya yaralanmamışsa, bu sadece bir mucizenin eseri olabilirdi. Fakat son pike sırasında

uçağın müthiş bir patırdıyla yağdırdığı kurşunlar, yaktıkları ateşi taramış, kumla karışık kızgın küller, Süleyman'ın gözlerine dolmuştu.

Süleyman şimdi ne yapacaktı? Keşke gözlerinden yoksun kalacağına, ölseydi...

Delikanlının durumu ne olacaktı. Artık Simmy'nin yardımına muhtaçtı.

Acaba kız neye karar verecekti ?

Fakat, hayır, Süleyman ondan hiçbir yardım kabul etmeyecekti. Bu Yahudi kız, artık onun dostu değildi.

— "Süleyman!"

Kız, yanı başında olduğunu hatırlatarak, herhalde ona işkence etmek istiyordu.

Süleyman :

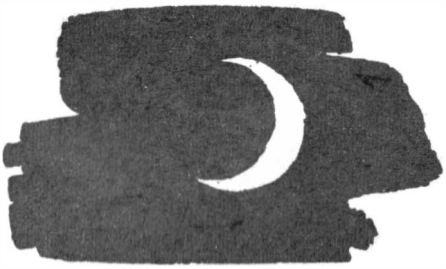
— "Kapat çeneni, konuşma!" Diye homurdandı. "Yoksa karışmam!..."

Sonra yerinden kalktı, sendeleyerek kıza doğru yürümeye başladı. Yüzü öfke ve kinden sapsarı kesilmişti.

Simmy birden kendi sözlerini hatırladı : '... Sen de benim gibi bir öfke krizine kapılırsan, yaptığın yardımları hatırlayacağım. Bütün gücümle senin de bu krizi atlatman için çalışacağım..."

İçindeki korkuyu yenip, boynunu Süleyman'ın tehdit dolu ellerine doğru uzattı.

On Birinci Bölüm

MÜŞFİK SİMMY

Simmy'nin incecik boynu, ellerine değince Süleyman, öfkesinin sabun köpüğü gibi eriyiverdiğini hissetti. Bu temas, delikanlının karanlık dünyasını ışığa boğdu!

Hayır, Simmy'yi öldürmek için ölümden kurtarmamıştı! Ona yardım ederken duyduğu kıvancı, birbirlerine yakınlaştıkları zamanki unutulmaz hâtıraları aklından çıkarması mümkün müydü?

Elbette imkânsızdı!

Ya atalarından beri süregelen kini gömmek için katlan-

dıkları o insanca gurur!... Bu gururu nasıl ayaklar altına alabilmişlerdi?... Peki, şimdi şu anda Simmy'nin ölüme bile razı olarak Süleyman'a boynunu uzatışı, delikanlıya birşeyler hatırlatmıyor muydu? Kendisi de bir gün, 'İçin deki kinin ölmesi için beni yoketmen şart! Haydi Simmy, şimdi tam zamanı... Ateş et!' Dememiş miydi?

Simmy ateş edememişti...

Süleyman da Simmy'nin boğazını sıkamadı.

Süleyman artık dayanamayacaktı. Kızın ılık cildi üzerindeki parmakları gevşedi. Dizleri gevşeyip olduğu yere çökerken mırıldandı:

— "Herhalde ben deliyim! Çıldırmışım!"

*
* *

Simmy, yetmiş iki saatten beri, yorulmak bilmeyen bir bağlılıkla Süleyman'a bakıyordu.

Genç kız, delikanlının gözlerine ılık suyla kompres yaptıktan sonra, ecza kutusunda bulduğu damlayı damlattı. Sonra gazlı bezle üzerlerini kapattı.

Süleyman, en küçük bir hareket yapabilmek için bile Simmy'ye muhtaç olduğu halde, kaderine cesaretle dayanıyordu. Çünkü bir yerden kalkıp bir başka yere gitmek istese, Simmy, kendisini götürmek zorundaydı.

Yemeği o hazırlıyor, çocuğuna bakan bir anne gibi, Süleyman'a elleriyle yediriyordu.

Delikanlı ne zaman bir sigara tellendirmek istese, bunu önce Simmy, dudakları arasında yakıyor, sonra arkadaşına uzatıyordu.

Ah, şuradan bir kurtulsalar, Tanrı'dan başka şey istemeyecekti!

Fakat Simmy, genede hiç şikâyet etmeden, görev bellediği bu işi yapıyor, bir yandan da arkadaşının moralini kuvvetlendirmekten geri kalmıyordu.

— "Süleyman, hiç merak etme, iyileşeceksin! Bundan yüzde yüz eminim."

Kız o kadar inandırıcı bir şekilde konuşuyordu ki, Süleyman da yakın bir gelecekte gün ışığını tekrar görebileceğine gerçekten inanmaya başlamıştı.

Evet, iyileşecekti. Bu bitmek bilmeyen geceden kurtulacaktı. Gözleri yine gün ışığının altında, dünyanın bütün güzelliklerini seyredebilecekti...

Yeniden Simmy'nin aydınlık yüzüne doya doya bakabilecek, gök mavisi gözlerini süzecek, şeftali çiçeğine benzeyen ağzını, inci gibi dişlerini görecekti.

İşte o zaman delikanlı, kendisine ne kadar şükran borcu olduğunu anlatacak, ondan hiç şüphe etmediğini, aralarındaki tartışma sebeplerinin ortadan kalktığını, yalnız onun

sözünü dinleyeceğini, gölgesi peşinden geleceğini açıklayacaktı. Bundan böyle Simmy emir verecek, Süleyman da tıpkı bir köle gibi, ona boyun eğecekti.

— "Su!"

Simmy'nin sesi, birden Süleyman'ı daldığı rüyadan uyandırdı. Delikanlı, kızın koşa koşa çadırdan dışarı çıktığını önce bidonu, sonra matarayı salladığını sezerek kuşkuyla sordu:

— "Ne oldu, ne var?"

Simmy:

— "Hiç," dedi.

Simmy, sakin görünmeğe çalıştığı halde, heyecanını bir türlü saklayamamıştı. Süleyman kızın bu halini sezerek:

— "Bana gerçeği söyle, Simmy,"dedi.

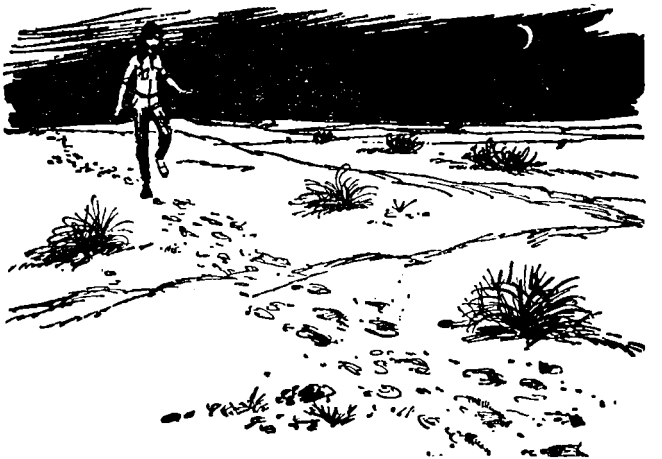
Genç kız itiraf etti:

— "Hiç su kalmamış da!"

*

* *

Simmy gitmişti. Süleyman karanlık bir gecenin daha çölü kaplamaya başladığını hissediyordu. Delikanlının bundan önce, terkedilmiş savaş alanına giderken kumlar üzerinde bıraktığı ayak izleri, İsrailli kızın ay ışığında yolunu bulmasına yardım edecekti. Simmy'nin hedefine vara-

bilmesi için bir saat yürümesi gerekiyordu. Gidişte pek güçlük çekmeyecekti. Ama, dönüşte?... Acaba, zayıf vücudunun dayanabileceği kadar hafif bir yükle yetinecek miydi? Getireceği beş-altı litre su onlara iki gün yeterdi.

Süleyman düşündü. Kendisi bu durumda kaldıkça Simmy, savaş alanına gidip birşeyler getirmek zorundaydı. Genç kız, herhalde iyice düşünüp taşındıktan sonra bu kararı almıştı.

Simmy üç günden beri sadece Süleyman'la uğraşıyor, kendi yarasına bakmayı ihmal ediyordu. Konak yerinin idaresini tek başına üzerine almıştı. Yemekleri o yapıyor, bu

arada Sina'yı beslemeyi de unutmuyordu. Yatacakları yeri hazırlayan, silâhları temizleyen de oydu. Her gün, çadırı o kurup kaldırıyordu.

Süleyman, fedakâr Simmy'nin yaptığı bu işleri düşündükçe kahroluyordu. Simmy'nin yaralarının açılıp açılmadığını, tekrar iltihaplanıp iltihaplanmadığını merak ediyordu; bu ihtimal karşısında, böyle eli kolu bağlı durmaktan utanç duyuyordu.

Kızcağız delikanlıya bakmak, yardımcı olabilmek için kendisini unutmuş, ihmal etmişti...

Süleyman, kader yoldaşından gördüğü bu dostluğun bedelini nasıl ödeyecekti? İçini, korkunç bir vicdan azabı kemiriyordu.

Süleyman gazlı bezle örtülü gözlerinin ıslandığını hissetti. Gözyaşları, yanaklarından aşağı süzülerek, heyecandan titreyen ellerinin üzerine damladı... Kuru dudakları hıçkırıklarla aralandı...

*

* *

Simmy savaş alanına varmıştı.

Ömründe ilk defa savaşın korkunç sonuçlarını gözleriyle görüyordu.

Genç kız, dehşetle olduğu yerde kalakaldı.

Araba ve araçların yamru yumru olmuş iskeletleri, kumlar üzerine darmadağınık yayılmış binbir türlü eşya, ayın soluk ışığı altında bir hayâlet ordusunu andırıyordu. Bu manzarada gölgeler iyice büyüyor, daha da korkunçlaşıyorlardı.

Acaba bu çarpışma sırasında kaç asker ölmüştü? Kimbilir, belki de bombaların açtığı çukurlar içinde şimdi cesetleri yatıyordu...

Ve bu yürekler paralayıcı kargaşalığın sorumluları İsrailllilerdi, yani kendi kardeşleriydi...

Simmy, şaşkınlığı içinde, Mısırlıların da bu sonuçtan aynı şekilde sorumlu olduklarını düşünemiyordu...

İçini saran acıma ve iğrenme duygusuyla ürperdi.

Ne olurdu, bir daha hayatında böyle bir manzara ile karşılaşmasaydı!.. Böyle bir manzarayı görmemek için her fedakârlığı yapmaya hazırdı.

Henüz on dört yaşındaydı. Ne kadar zayıf olduğunu biliyordu; fakat şu anda, son nefesini verinceye kadar, savaşı önlemek için çaba harcayacağına yemin ediyordu...

Evet, henüz on dört yaşındaydı! Ama nasıl olsa büyüyecekti. Bugün omuzlarına yüklendiği görevini yerine getirmesine hiçbir şey engel olamayacaktı. Hiçbir şey, sesini boğamayacaktı! İnsanların hangi ırktan, hangi dinden, hangi sınıftan olurlarsa olsunlar, öldürmelerine ve öldürülmelerine karşı çıkacaktı. Bir kadının savaş karşısında duy-

duğu acının ne olduğunu savaş delisi bütün erkeklerin yüzlerine çekinmeden haykıracaktı. Her ulusa mensup on binlerce annenin ardından yürüyeceğini biliyordu. Çünkü o da nasıl olsa birgün anne olacaktı ve çocuklarını savaş tanrısına kurban etmeyi reddedecekti!

Hayır, artık asla savaş olmayacaktı!

Eğer kendisi görevinde başarıya ulaşamazsa, buna, çocukları devam edeceklerdi.

Bu uğurda girişeceği mücadele ölüme meydan okuyan bir damla hayat ışığı getirecekti.

Hayale kapılmıyordu. Ektiği tohumlar meyvalarını ve-

rinceye kadar aradan çok zaman geçecek, insanların ilgisizliğini, kayıtsızlığını yenmek için, yıllar yılları kovalayacaktı.

Ama, ne önemi vardı?

Çünkü eninde sonunda, bir gün barış ağacının dalları bütün dünyayı saracaktı. Sağlam köklerinin üzerinde öyle bir gelişecekti ki, artık onu hiçbir kuvvet deviremiyecekti. Büyüklüğü, gücü, etrafında uyandıracağı saygı ve sevgi ile, kendisini kesmeye kalkışacakların cesaretini daha başlangıcında kıracaktı.

İşte o zaman, karanlıkları, gözyaşlarını, kini kovacak olan ışıklar, şen kahkahalar ve sevgi, dört bir yanı tutacaktı.

Bütün peygamberlerin, müjdeledikleri mutlu çağlar böylece başlayacaktı!...

Kendi kendine aldığı bu kararlar, Simmy'nin içindeki endişeleri silip süpürmüştü.

Bütün bu düşünceleri zihninden geçirdikten sonra, Simmy, gecenin lâcivert aydınlığı altında duran araçların karanlık iskeletlerine doğru yürüdü.

*

* *

Simmy, terkedilmiş savaş alanının en çok hangi yöresinde su bulabileceğini Süleyman'a sormayı unutmuştu.

İki tank, üç römork, iki de kamyona bakmış, henüz hiçbir şey bulamamıştı.

Genç kız, birdenbire, sıcak bir rüzgârın esmeye başladığını farketti. Oysa bugüne kadar, çölde geceler hep serin geçmişti.

Simmy, içini sarmaya başlayan korkuyu yenmek için, buraya su aramak için geldiğinden başka birşey düşünmemeyi denedi.

Birden bir bombanın açmış olduğu bir çukurun içinde ters dönmüş yatan bir kamyon gözüne ilişti. Çukurun huni biçimindeki boşluğundan içeri kaydı.

Hiçbir şeye dokunulmamış gibiydi. Karanlıkta, el yordamı ile sandıkları araştırmaya başladı. Bunların çoğu yerinden kaldıramıyacağı kadar ağırdı.

Sıcak rüzgâr, her an biraz daha hırçınlaşarak esiyordu!

Simmy, emekleyerek araştırmalarına devam etti: Kocaman bir madenî sandığın içinde, fişeklikler buldu. Bu, bir cephane sandığıydı!

Gittikçe hızını artıran rüzgâr, şimdi kumları kaldırıp kaldırıp, kamyonun üzerine vuruyordu.

Simmy ağzına, gözlerine dolan kumlara aldırmadan, araştırmaya devam ediyordu. Kum zerrecikleri âdeta ciğerlerine işliyor, Simmy'yi nefessiz bırakıyordu. Fakat, genç kızın aldırdığı yoktu. Gücü tükeninceye kadar, aramaya

devam edecekti. Çünkü kendisine, Süleyman'ı kurtarması için su lâzımdı...

Simmy'nin elleri, ansızın, ne madene, ne de tahtaya benzeyen bir nesneye değdi! Plâstik bir kabı andırıyordu.

Hiç acele etmeden kabın biçimini elleriyle şöyle bir yokladı. Yanları düzdü. Yukarı kısmında iki kulp vardı; iki kulpun arasında da kocaman bir ağız ve üzerinde sımsıkı bir kapak...

Artık hiç şüphesi kalmamıştı: Bu bir bidondu. Hem de ağzına kadar su dolu bir bidon!

*

* *

Bidonu, içine gömülü durduğu demir yığını arasından çekip çıkarabilmek için, genç kız bir hayli ter döktü.

Suratını kamçılar gibi esen sert rüzgâra, yorgunluğuna, yeniden kanamaya başlayan yarasına rağmen, su bulduğu için sonsuz bir sevinç duyuyordu.

Çektiği bunca acıya ve yorgunluğa aldırdığı yoktu. Kendisini bekleyen tehlikeler, umurunda değildi.

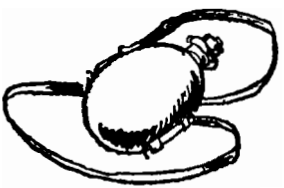
Bir tek şeyi düşünüyordu: Su! Bunun dışında her şeyi unutmuştu.

Süleyman için yirmi litre kadar su bulmuştu! Bu küçümsenecek bir başarı değildi. Buna rağmen içinde görevini eksik yapmış gibi bir his vardı.

Her ne pahasına olursa olsun, Süleyman için sigara da bulmalıydı.

Kendisi sigaradan nefret ederdi. Fakat kader yoldaşının bu felâketli ânında, her zamankinden çok ihtiyaç duyduğu sigaraları mutlaka elde etmeliydi.

Şiddetini her an daha biraz daha kum fırtınasına aldırmadan, kollarındaki bütün gücü tüketen yorgunluğua ve bacağını kıvrandıran acıya rağmen, yeniden kamyonun içine süzüldü.

On İkinci Bölüm

IŞIĞI GÖRÜNCE...

Süleyman uyuyamıyordu.

Simmy'nin yanından uzaklaşması, kendisini kuruntulu bir yalnızlığın içinde bırakmıştı.

Ancak, arkadaşının sıcak, dost sesini işittikten sonra yeniden rahatlayacak, içindeki sıkıntıyı atabilecekti.

Süleyman, Simmy'nin dönüşünü heyecanla bekliyordu. Vakit öldürmek için de, üst üste sigara içiyordu. Arkadaşının yardımı olmadan sigarasını yakmayı becermişti.

Sigaralarını idareli kullanıyordu. Çünkü cebindeki son

pakette topu topu sekiz sigara kalmıştı.

Hay Allah kahretsin! Sanki ne diye Simmy'ye sigara aramasını da söylememişti!

*
* *

Çadırın dışında duran köpek, huysuzlanmaya başlamıştı.

Sina, Simmy'nin peşinden gitmek için çok çabalamıştı, ama kız onu paylayınca, hayvan da süklüm püklüm yerine dönmüştü.

Süleyman, köpeğe seslendi:

— "Sina!"

Köpek, Süleyman'ın yanı başında dolanıyor ve pek huzursuz görünüyordu.

Delikanlı, hayvanın titrediğini hissediyordu. Onu okşayıp sakinleştirmeye çalıştı. Fakat hayvan, sahibi kendisiyle konuşmadığı veya sırtını okşamaktan vazgeçtiği an, şikâyet dolu sesler çıkararak, etrafında dört dönüyordu.

Süleyman, Tabiat Ana'nın kucağında doğup büyümüş, hayvanlarla yakından haşır-neşir olmuştu. Özellikle köpekler huysuzlandıkları zaman bir tehlikenin yaklaşmakta olduğunu tecrübesiyle bilirdi.

Hiç şüphe yok, Sina da şu anda halinden memnun değildi.

Süleyman, geceleri savaş alanına gidiyordu.

Ama niçin böyleydi? Hayvan kime kızıyor, neden korkuyordu?

Süleyman bu işin sırrını çözmeye çalışıyordu ki rüzgâr biraz sertçe esiverince, köpek hemen yanına sokuldu.

Demek Sina, rüzgârdan dolayı huysuzlanıyordu!

Süleyman elinden geldiği kadar çadırı sıkı sıkı kapatmaya çalıştı.

Aferin Sina'ya! Tehlikeyi haber vermişti.

*

* *

Simmy, dönüş yolunda, tam bir saatten beri, güneyden esen amansız rüzgârla boğuşuyordu.

Acaba ne kadar yol katetmişti? Bunu anlayacak durumda değildi. Zaten bir tek düşünce vardı kafasında: Rüzgârla beraber savrulan kumlar, izleri hızla örttüğü için, mümkün olduğu kadar yönünü kaybetmemek!

Ayrıca, hızını ve soluğunu kesen, gözlerini adeta kör eden, yüzünü, ellerini kırbaçlayan bu hırtınayla da boğuşması gerekiyordu.

Su bidonunu mümkün olduğu kadar rahat götürebilmek için türlü şekilleri denemiş; kucağında, omzuna alarak, başının üstünde taşımıştı. Ama hiçbiri hoşuna gitmemişti. Sonunda sırayla hepsini denemeyi kararlaştırdı.

Yol boyunca sık sık mola vererek, yorgunluğunu bir parça olsun gidermeye çalışıyordu.

Ağzı, burnu hep kumla dolmuştu. Dişlerinin arasında kırık cam parçaları çiğniyor gibiydi.

*
* *

Kısa bir süre sonra kendisini, amansız bir fırtınanın ortasında buldu. Sanki bir dev, koca koca elleriyle, kum tepeciklerini yerinden kaldırıp kaldırıp, üzerine fırlatıyordu.

Fırtına, Simmy'nin önüne, yumuşak, fakat geçit vermeyen bir duvar çekmiş gibiydi. Taştan bir duvar bile, ilerlemesine ancak bu kadar engel olabilirdi.

Adımını atmak için ayağını kaldırır kaldırmaz, kumla karışık rüzgârın zoruyla sendeleyip, dengesini kaybediyordu. O zaman, kurtuluşu, bidonu yere koyup yanı başına diz çökerek, iki eliyle ona yapışmakta buluyordu.

Bu hareketi, belki yüz defa tekrarlamak zorunda kalmıştı.

Dişlerini öfkeyle sıkıyor, kendisini serseme çeviren rüzgâra lânet okuyordu.

Kemerine geçirdiği iki karton sigara paketini de koruması gerekiyordu. Hele bidonu bir kolundan diğerine aktarırken, kutuları ezmemeliydi.

Sigara kartonları, hareketlerini çok güçleştirdiği halde, onları atmaya gönlü bir türlü razı olmuyordu.

*
* *

Acaba bu çetin işin altından kalkabilecek miydi?

Görüş mesafesi, şimdi bir metreden de azdı. Bu durumda ilerlemeye çalışmak, imkânsız olduğu kadar anlamsız bir şeydi.

Bütün bu çabaların boşuna olduğunu anlayınca, yorgunluğun da verdiği gevşeklikle, yere yığıldı.

Fakat, bu halde hareketsiz durmak, ölmek demekti! Bir eliyle gözlerini, diğeriyle de ağzını kapayarak, gövdesinin üzerinde yuvarlanmayı denedi. Kum fırtınası denilen oynak kefenin içinde kaybolmamanın başka yolu yoktu. Fakat, sarfettiği bu son gayret, Simmy'yi büsbütün takatsiz bırakmaya yetti.

Artık hiçbir şeyin, kendisini bu cehennemden kurtaramayacağını anlıyordu.

Yine de, düşündüğü kendi canı değildi.

Aklı fikri hep Süleyman'daydı. Artık onu Simmy de ölümden kurtaramayacaktı. Üstelik delikanlı görmekten de âcizdi.

Genç kız :

— "Zavallı Süleymanım," diye inledi.

Onun biraz olsun daha yakınında ölmek için, hayâlini gözlerinin önüne getirmeye çalışıyordu ki, birden, rüzgârın uğultusunu da bastıran bir patlama ile irkildi.

Yoksa, konak yerlerine sandığından daha mı yakındı ?

Gövdesini güçlükle doğrultup baktı.

Kum tepeleri üzerinde bir şark dansı yaparcasına dönen kum girdapları, pembemsi bir ışıkla, hafifçe aydınlanmıştı.

Yoksa bu ateşi Süleyman mı yakmıştı ?

Son bir çabayla ayağa kalkabildi.

Bir kulpundan sımsıkı yakaladığı su bidonunu kumların üzerinde sürüye sürüye, azgın rüzgâra karşı, karanlıklar içinde bir hayalet gibi yürümeye başladı: Bu, kendisi için son bir umuttu. Tıpkı kumlar arasında her an kayboluverecekmiş gibi titreyen soluk pembe ışık kadar zayıf bir umut...

*

* *

Sina'nın yanına iyice sokulmasından sonra, Süleyman, rüzgârın her geçen dakika hızını biraz daha artırdığını farketti. Bu, öyle çarçabuk diniverecek, gelip geçici rüz-

gârlardan değildi. Çöle has bir fırtınaydı. Sam yelinin sebep olduğu kum fırtınası!

Süleyman, bu zorlu fırtınanın marifetlerini iyi bilirdi. Çocukluğunda, bedevîlerin ağzından, bu fırtınanın sebep olduğu korkunç olaylarla ilgili bir sürü hikâye dinlemişti. Delikanlı, bir sigara daha yakmaya hazırlandı.

Simmy gideli iki saat oluyordu.

Kimbilir, belki de hâlâ orada, savaş alanındaydı.

Süleyman kendi kendine güven vermeye çalıştı: "Savaş alanına kadar gitmek ve bize gerekli şeyleri aramak için en az bir buçuk saat geçmesi gerekir... Eh, belki de biraz dinlenmek istemiştir. Evet, o uzun ve yorucu yürüyüşten sonra mutlaka biraz dinlenmiştir... Kaldı ki bu gece karanlığında su bulması da pek kolay olmasa gerek... İlk defa aralarına daldığı kamyon ve tank enkazı arasında bir hayli vakit kaybedecektir..."

Süleyman bu mantıktan hareket ederek, Sam yeli esmeye başladığı zaman, Simmy'nin dönüş için yola çıkmadığı sonucuna varıyordu.

Simmy de bu rüzgârın ne kadar tehlikeli olduğunu herhalde biliyordu. Çünkü İsrail'de de çöl vardı. Simmy mutlaka Sam yeli adını duymuş olmalıydı...

"Evet, savaş yerinden ayrılmamış, orada kalmıştır," diye kanaat getirdi. "Herhalde kamyonlardan birine sığınmıştır!"

Süleyman, birden, sert bir cismin ayağına çarpıp canını acıttığını hissetti. Yere eğilip yokladı: Bir tüfekti. Delikanlı, tüfeği yerden kaldırıp çadır bezine dikkatle sardı.

O zamana kadar sessizce duran köpek, ansızın garip sesler çıkarmaya başladı.

Süleyman :

— "Sina! Sina!" Diye seslendi. "Sen de benim gibi yapsana. Biraz sabırlı ol!"

Fakat, Sina bir türlü sesini kesmiyordu. Sonra birden yüksek sesle havlamaya başladı.

Süleyman, ansızın, hayvanın doğrulup yerinden kalktığını hissetti. Onu tutmak istedi. Fakat eli havada kaldı.

Köpek şimdi olanca gücüyle havlıyordu, ama havlamaları gittikçe uzaklaşıyordu.

Sina bir yere doğru gidiyordu!

Delikanlı bu anî gidişin sebebini kendi kendine sorup dururken, koro halinde bir uluma, gerçeği aydınlatıverdi: Çakallar geliyordu!

Süleyman, içini saran tarifsiz bir endişeyle :

— "Çakallar!" Diye inledi.

Fakat boğazı öyle kurumuştu ki, sesi bir fısıltı gibi çıktı. Bu vahşî hayvanlar saldıracak olursa, bu gözlerle kendisini nasıl savunacaktı?

Fakat, birden Sina'nın havlamaları yırtıcı canavarların ulumalarını bastırınca, Süleyman rahat bir nefes aldı.

Köpek, sahibini kurtarmak için boğuşuyordu!

*
* *

Sina susmuştu.

Şimdi yalnız çakalların ulumaları işitiliyordu. Herhalde canavarlar, kahraman savunucusunun hakkından gelmişlerdi.

Süleyman, çakalların, sadık köpeğinin ölüsü üzerine üşüştüklerini tahmin etti.

Acaba kaç tane çakal vardı ?

On mu? On beş mi? Yoksa daha mı fazlaydılar?

Kazandıkları bu kolay zafer, onları, Süleyman'ın üzerine saldırmaya kışkırtmayacak mıydı?

Kimbilir, belki de şu anda konak yerini sarmışlardı bile..

Süleyman kendisini savunmak için ne yapabilirdi? İçindeki sıkıntı ve korkuya rağmen, kaderine boyun eğmeye gönlü razı olmuyordu. Hayır, kendisini savunmadan ölmeyecekti! Ama, bunu nasıl ne ile yapacaktı?

Bıçağı ile mi? Bıçak, çakallara karşı pek zayıf bir silâhtı. Tüfekle mi? Bir körün ellerinde tüfek ne işe yarardı?

Bir yandan da Sam yeli kendisini yaprak gibi sallıyordu.

Rüzgâr o kadar hızlı esiyordu ki, ancak diz çöküp elleriyle yere tutunarak dayanabiliyordu...

Uzun bir süredir kastığı çeneleri birden açıldı. Ağzına dolan kumları yuttu. Boğulacaktı. Tam kendini kaybedeceği sırada, birden beyninde bir şimşek çaktı... Herşey aydınlandı!

Buna imkân var mıydı? Yoksa ruhu çoktan bu fâni dünyayı terketmiş, Tanrı'nın cennetine mi varmıştı?

Şu hemen karşısında, elini uzatsa tutacağı kadar yakınındaki kırmızı nokta, yanıp sönen aydınlık, fırtınanın gökyüzünden çekip koparttığı bir yıldız mıydı? Bu ne biçim rüyaydı böyle?

Oysa rüzgâr gerçekten esiyordu... Yoksa...

Süleyman, kızıl nokta kaçıp kaybolacakmış gibi, aceleyle elini ona uzattı... Ve eli bu kızıl noktaya değer değmez müthiş bir acı hissettiği halde, bir sevinç çığlığı saldı:

— "Ateş!"

Evet, gerçekten bir yanar odun yakalamıştı!

Hayır, ölmemişti. Rüya da görmüyordu. Yaşıyordu! Ve hepsinden önemlisi, görüyordu!

*

* *

Sam yeli, kazılan çukur çok dar olduğu için, yakılan ateşi körüklemiş, harlandırmış, fakat dağıtamamıştı.

Süleyman, hemen elinin altında yanabilecek ne bulduysa, bu ateşin içine attı: Çalılar, tahtalar, bez parçaları, bisküvit kutuları... Son anda aklını başına toplamasa, tüfeği bile ateşe atacaktı.

Süleyman, sevincinden havaya ateş etmek istedi. Ama, öyle birkaç el değil, sadece bir tek kurşun sıkmalıydı. Mermileri ziyan etmek gereksizdi.

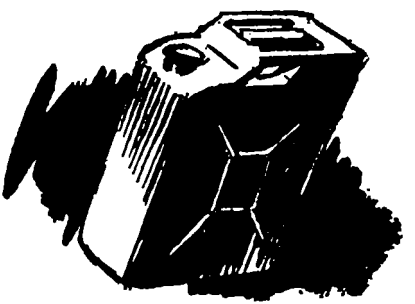
Tüfek, azgın rüzgârın uğultusunu bastırarak patladı. Bu patlamanın yankısı, kum tepeleri üzerinden seke seke uzaklaştı. Tıpkı bir kahkaha gibi.

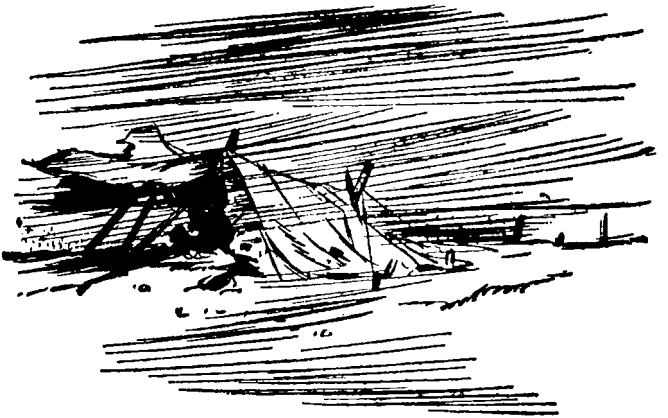
Ateş iyice harlanmıştı. Alevleri dimdik yükseliyordu.

Ve Süleyman'ın yirmi metre ilerisinde, kımıldanıp duran kum tepeleri hizasındaki karanlıklar içinde, ateşten korkan çakallar, dehşetle dört bir tarafa kaçışıyordu.

On Üçüncü Bölüm

UMUT

Sam yeli tam üç gün esti...
En sonunda, dördüncü günün sabahı hava sakinleşti, güneş yine pırıl pırıl parlamaya başladı.

Süleyman, fırtınanın en azgın anında yanına ulaşmayı başaran Simmy ile beraber, geçirdikleri dehşet dolu saatleri unutmaya çalışıyordu. Elindeki ilkel araçlarla korunmak için katlandığı sıkıntıları kafasından çıkarıp atmak istiyordu. Aklında bir tek şey vardı: Konak yerine kadar Simmy'nin getirmeyi başardığı su sayesinde yaşayabildikleri!

Felâketten kurtarabildikleri tek çadır bezinin üzerine uzanmış yatan Simmy'ye baktı. O da dinleniyordu. Çukurlarının iyice içine batmış gözleri kapalıydı. Allak bullak yüzü parça parça kumlarla kaplanmıştı. Saçları tarif edilemeyecek bir renk almıştı. Simmy'yi uyandırmadan temizledi, yaralarını sardı. Konak yerine ulaşmak için harcadığı çabalar, üç gündür katlandığı sıkıntılar yorgunluk ve uykusuzluk, onu iyice yiyip bitirmişti.

Yaraları eskisinden daha da beter açılmıştı.

Süleyman ayrıca genç kızın bacaklarında da kanlı sıyrıklar gördü. Bu sıyrıklar, konak yerine kadar taşımak için elinden bırakmadığı su bidonunun çarpmasından olmuştu.

Cesur, müşfik yürekli Simmy!

Süleyman, dinlenmekte olan kızın uykusunu açmamak için hiç gürültü çıkarmamaya dikkat ediyordu. Fırtınanın alıp götürmediği, fakat ince bir kum tabakası ile örttüğü konserveleri ve diğer gereçleri arama işini, bu yüzden, daha sonraya bıraktı.

Kızın yanından yavaşça uzaklaştı. Nereye gittiğini çok iyi biliyordu...

Sina'yı gömdüğü yerde şimdi küçük bir tümsek vardı.

Süleyman, birden Simmy'nin köpek peşinden gelmeye alıştığında da söylediği sözleri hatırladı. Genç kız : "İyilik unutulmaz," demişti.

Evet, iyilik gerçekten de unutulmuyordu!

Süleyman, "Bu köpek benim yaşamam için öldü," diye düşündü.

*

* *

Aradan bir hafta daha geçti...

Süleyman her gece savaş alanına kadar gidip geliyordu.

İlk gidişinde, sam yeli eserken işe yaramaz hale gelen ya da kaybolan araç ve gereçlerinin yerine yenilerini alıp geldi. Yeni battaniyeler ve çadır bezleri getirdi.

Ardından, yiyecek ve su stoklarını takviye etti.

İki genç, artık, çölde yaşayabilmeleri için en çok gerekli şeyleri sağlamışlardı. Simmy, yeniden normal bir şekilde beslenmeye başlamıştı. Yaraları da kapanmak üzereydi.

Süleyman, genç kızın sık sık şarkılar mırıldandığını işitiyordu.

O akşam ilk defa ve ciddî olarak, yeniden insanların arasına dönüş işini kararlaştırmak için konuşmaya başladılar.

Süleyman:

— "Öyle sanıyorum ki, on beş güne kadar yardımsız yürüyebileceksin," dedi. Önce savaş alanına kadar gider, oradan da Akabe'yi, Nuyeba'ya bağlayan yolu tutarız."

Simmy:

— "Yalnız, yanılmıyorsam oraları şimdi İsrail kuvvetlerinin elinde," diye itiraz etti.

— "Ne çıkar? Arkadaşın olduğuma göre, ben de imtiyazlı bir esir muamelesi görürüm. Herhalde seninkilerin karşısında beni savunursun, değil mi?"

— "Esir mi, dedin?"

— "Şaka ettim Simmy! Herhalde on dört yaşında bir çocuğu rehin olarak tutmazlar. Beni Mısır'a iade ederler."

— "Ben de öyle sanıyorum. Ama..."

— "Ne var?"

— "Gerçekten de teslim olmak istiyor musun?"

— "Tabiî, geçici olarak... Bunu senin için istiyorum, Simmy."

— "Benim için mi?"

— "Uzun bir süreden beri çöldesin. Gerek güvenliğin, gerekse sağlığın bakımında artık dönmen lâzım. Benim görevim de, seni arkadaşlarına teslim etmek!"

— "Peki, Sina Çölünü hiç aramayacak mısın?"

— "Çok ıstırap çektik. Çabuk unuturum."

— "Sahi mi söylüyorsun, Süleyman?"

— "Beni affet, Simmy; Sina Çölünü elbette unutacağım; fakat senin hâtıranı ölünceye kadar kalbimde saklayacağım."

— "Ne olur, Süleyman, ayrılacağımız günü düşünme. Hiç olmazsa şimdilik..."

— "Sence bir başka çıkar yol var mı?"

— "Var ya... Ama sırası gelince söylerim," diye Simmy esrarlı bir tavırla cevap verdi.

*
* *

Süleyman, arkadaşının tasarladığı plânın ilk uygulaması için o gece belirli bir amaçla savaş alanına kadar yürüdü. Bombardımanda harap olmuş araçlar arasında daha az zarar görmüş bir kamyon ya da sağlam kalmış bir telsiz aracı arayacaktı.

Simmy telsiz kullanmayı bilmiyordu, fakat ablasını telsiz kullanırken o kadar sık seyretmişti ki, bozuk olmayan bir aracı kullanabileceğini sanıyordu.

Süleyman:

— "Yalnız bu bir Mısır telsizi olacak," dedi.

— "İster Mısır, ister İsrail telsizi olsun, ne fark eder? Bütün araçlar birbirine benzer. Hepsinin birkaç kadranı, dört-beş tane de düğmesi vardır..."

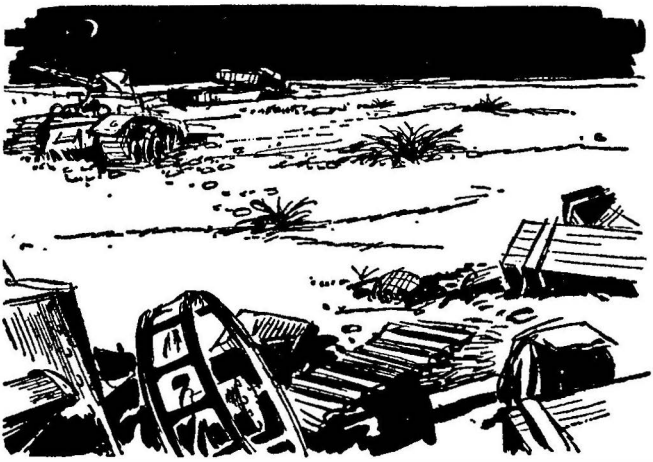
Süleyman pek iyimser olmamakla beraber, yine de araştırmaya çıktı. Bir sürü kamyon kalıntısının içini aradı, fakat işe yarar bir şey bulamadı.

Bir kamyondan diğerine dolaşıp duruyordu. Hiçbirinde telsiz yoktu. Tanklardaki telsiz araçlarının ise işe yaramayacak hale geldikleri belliydi.

Süleyman iyiden iyiye umudunu kesmeye başlıyordu ki, birden, bir bombanın açtığı çukur içinde, ters yatan bir araba gördü. Bu Simmy'nin, içinden su aldığı arabaydı. Fakat tabiî Süleyman o anda bunu bilmiyordu.

Hemen çukura indi ve kalıntılar arasında bulduğu bir cep fenerinin yardımı ile, içini araştırmaya başladı.

Cep fenerinin ışığı birden madenî bir kutunun üzerinde parladı!

Tanrı'ya çok şükür!

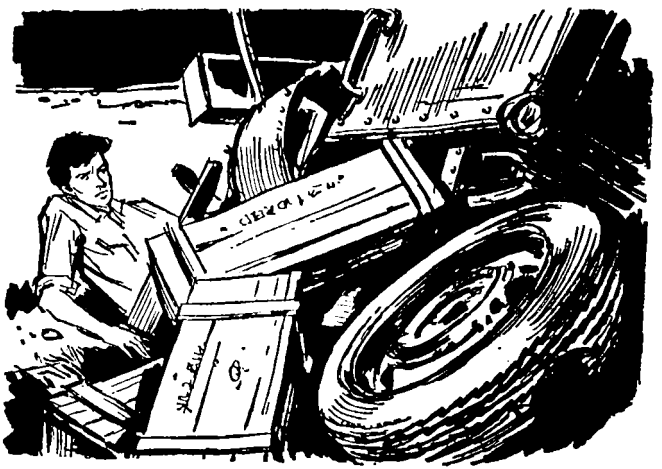
Süleyman madenî kutunun üzerinde gördüğü şimşek işaretlerini çok iyi tanıyordu. Bütün muhabere araçlarının üzerinde bu işaretler bulunurdu.

Fakat herşeyden önce aracı çıkarmak için üzerindeki sandıkları çekmek gerekiyordu. Ondan sonra da aracı açmak, yerinden çıkarmak...

Süleyman hemen kolları sıvayıp, işe koyuldu.

*

* *

Bu kaza başına nasıl gelmişti? Araba yerinden mi kaymıştı, yoksa yükü mü üzerine devrilmişti?

Süleyman ne olduğunu anlayamadı. Yeri kazıyordu... Birden arkasında bir çatırtı duydu... Sonra bir anda bacakları sandıkların altında sıkışıp kaldı... Allahtan sandıklarla bacakları arasında kumlar vardı da, delikanlı hiç olmazsa ıstırap çekmiyordu.

Fakat bu kıskaçtan nasıl kurtulacaktı. Bacaklarını nasıl çekip çıkaracaktı? Biraz kımıldanmak, vücudunu oynatmak istedi, ama boşuna. Bunun üzerine hiç hareket etmemeyi kararlaştırdı. Çünkü kımıldayacak olursa üzerine başka sandıklar da çökebilir, durumu daha da kötüleşebilirdi.

En iyisi beklemekti. Simmy kendisini merak edince, nasıl olsa kalkar, gelirdi. Evet, muhakkak gelirdi.

*

* *

Simmy şafakta uyandı.

Süleyman'ı yanında göremeyince şaşırdı, fakat telâşa kapılmadı.

Önce, Süleyman'ın aradığı aracı ille de bulmak isteyeceği için gecikebileceğini düşündü. Terkedilmiş savaş alanının ne kadar karmakarışık bir yer olduğunu kendisi de görmüştü. Bu bakımdan, Süleyman'ın geç kalması normaldi.

Saat on oldu... Derken, öğle oldu... Süleyman hâlâ dönmemişti.

Aradan saatler geçip de akşam olduğu halde, Süleyman'ın yine gelmediğini gören Simmy, müthiş bir paniğe kapıldı. Süleyman'ın bu kadar geç kalışı doğrusu hiç de hayra alâmet değildi. Halbuki, giderken, "Ben şafaktan önce dönerim," demişti. Yoksa üzerine büyük bir yorgunluk mu çökmüştü de, dinlenmek zorunda mı kalmıştı? Çünkü bir sürü ağır işin altından tek başına kalkmak zorundaydı...

Hayır, bu, olamazdı! Süleyman yorulmak nedir bilmezdi ki, o kaya gibi sağlam bir delikanlıydı!

Öyleyse başına bir kaza gelmişti!

Evet, bu olabilirdi. Öyleyse hemen Süleyman'ın yardımına koşmalıydı.

Simmy konak yerini terketmek üzere derhal hazırlığa başladı.

Şimdi, Süleyman'a gidip telsiz bulmasını söylediği için büyük bir pişmanlık duyuyordu. Allahım, ne saçma bir fikre kafasını takmıştı!

Hemen yola çıktı. Fakat üç-beş adım atınca, acıyla bağırdı. Yaralı bacağı, kendisine çok ıstırap veriyordu. Fakat kardeşinin, Süleyman'ın ona ihtiyacı vardı.

Bir yandan düzenli adımlar atarak ilerlerken, bir yandan da yürüyüşüne uyan bir tempo ile sesleniyordu:

— "Süleyman!.. Süleyman!.. Süleyman!.."

*

* *

...Fedakâr Simmy âdeta bir mucizeyi gerçekleştirdi ve bütün güçlüklere rağmen Süleyman'ı düştüğü çok zor durumdan kurtardı! Delikanlı hiçbir şekilde kendisine yardım edemediği için de, genç kız, hemen herşeyi kendi başına başardı.

Bu kurtarma çabaları bütün bir gece sürdü, tonlarca kumu sağa-sola taşıması gerekti. Bu iş için kazmalar, kürekler kullanarak kâh bir yeri boşalttı, kâh bir diğer yeri doldurdu. Her hareketini inceden inceye hesaplayarak yerine getirdi. Çünkü işleyeceği en ufak bir hatânın, arkadaşını daha berbat bir duruma sokacağını biliyordu.

Süleyman en sonunda bacaklarını sıkıştıran sandıkların altından kurtulabildi. Perişandı, ama hiç olmazsa yaşıyordu, ya!

Hemen kamyonlardan birinin içine girerek dinlenmeye çekildiler.

Ertesi sabah, erkenden uyandıkları zaman, hudutsuz bir kıvanç içindeydiler. Bu kıvancı, elele tutuştuktan sonra mutlu yüzlerinde beliren gülümsemede okumak mümkündü.

Madenî kutunun içinden pırıl pırıl, hiç kullanılmamış bir telsiz aracı ile bir batarya çıkınca keyifleri daha da yerine geldi.

*
* *

Simmy aracın nasıl kullanılacağını denedi; çalışıp çalışmadığına baktı. Kaç zamandır bekledikleri büyük an gelip çatmıştı.

— "Görüyorsun ya," diye Simmy izah etti. "Manipleyi kullanmayacağım. Mors alfabesi bilmem de, ondan. Yalnız mikrofonu çıkardım, onunla konuşacağız. Göndereceğimiz mesajın işitilebilmesi ihtimalini arttırmak için de, dalga uzunluğunu uluslararası imdat çağrısı, yani S.O.S. üzerine ayarladım."

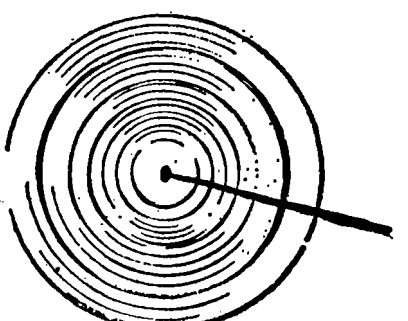
Süleyman pek anlayamamıştı. Ses işitmediği sürece de, araca pek inanmıyordu...

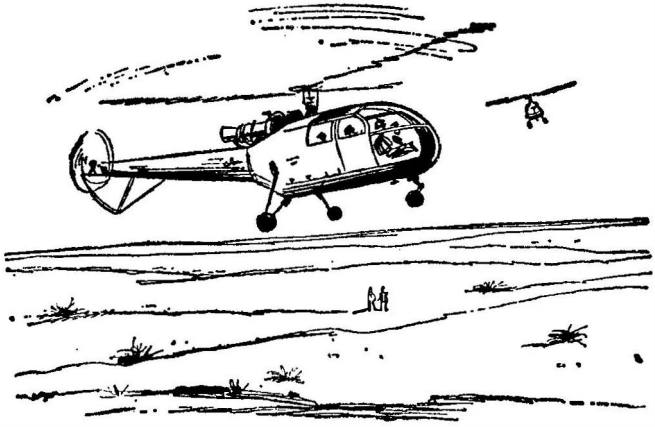
Önceden bir metin hazırladılar. Bunu sırayla mikrofona okuyacaklardı. Simmy İbranice, Süleyman da Arapça!

Simmy bir manivelayı indirir indirmez, kadranlardaki ibreler oynamaya başladı. Hoparlörde de hafif bir cızırtı duyuldu.

Bu, hem heyecandan soluklarını kesen, hem de içlerinde sonsuz umutlar doğuran bir andı!

On Dördüncü Bölüm

SAVAŞ ORTADAN KALKSIN DİYE

Bekleyiş çok uzun sürdü.

Hazırladıkları metni birçok defa mikrofona okuyarak tekrarladılar... Ve birden alıcıda bir takım sesler, karmakarışık konuşmalar işittiler.

Mısırlılar ve İsrailliler hep bir ağızdan konuşuyorlardı...

Aradan üç saat geçtikten sonra araç susup yeniden sessizliğe gömülünce, Süleyman derin bir iç çekti.

— "Oh, hele şükür! En sonunda susabildiler," dedi.

Simmy düşünceli bir tavırla tekrarladı:

— "Evet, sustular..."

Bütün neşeleri kaybolmuştu. Karşılarında buldukları istasyonlarla yaptıkları konuşmalar sırasında, bağlı oldukları iki ulusu karşı karşıya getiren savaşın, çölde tek başlarına kaldıkları süre içinde öğrenemedikleri son durumunu anlamış oldular.

Çarpışmalar sona ermişti. Fakat İsrailliler, şimdi Mısır topraklarının bir bölümünü işgal altında tutuyorlardı ve iki ordu arasındaki hat, yani Süveyş kanalı, sık sık karşılıklı bölgesel çatışmalara sahne oluyordu.

Telsiz muhaberatı sırasında, gerek Arapların, gerekse İsraillilerin konuşmalarındaki eda, iki gence tarafların yine eskisi gibi birbirlerine diş bileciklerini öğretmişti. Kimin çölde yalnız başına kalan vatandaşını almaya daha önce geleceği konusunda bitip tükenmek bilmeyen tartışmalar, karşılıklı savurulan palavralar, canlarını çok sıkmıştı. Bu adamlar sanki bütün akıllarını yitirmişler, çıldırmışlardı! Peki, ama niçin? Hangi esaslı gaye uğruna böyle hırlaşıyorlardı ?

Kahrolası bir gösteriş için! Sanki böyle bir durumda gösterişin yeri olurmuş gibi... Onlar, kurtarılacak canları değil, sonunda kimin galip geleceğini tartışıyorlardı.

Oysa iki genç aralarındaki bütün anlaşmazlıkların nasıl çözümlenebileceğini, nasıl kardeşlik yolunun seçilebileceğini pekâlâ göstermişlerdi.

Yaptığı telsiz muhaberatı sırasında iyice sinirlenen Simmy, kısır tartışmalardan bıkınca, konuşmayı kısa kesmeyi tercih etmişti. Bu arada bulundukları yerin, Akabe'den Nuyeba'ya giden yolun orta yerinde, savaş alanının birkaç kilometre batısında olduğunu bildirmişti. En sonunda taraflar ertesi gün birer helikopterle buraya birlikte gelmeyi kararlaştırmışlardı.

Helikopterlerin, gençlerin bulundukları yere beraber inmeleri için, iniş saati de önceden kararlaştırılmıştı. Bu arada her helikopterde biri doktor olmak üzere beş kişi bulunması da uygun görülmüştü. Simmy, öfkeli öfkeli :

— "Hak, hukuk ve insanlık prensiplerine uymayı pek çabuk ve kolayca unutanlar için, bu ne büyük işgüzarlık böyle!" Diye söylenmeden edemedi.

Süleyman da:

— "İş yoketmek, yakıp yıkmak olunca, hiç geç kalmazlar," diye alay etti. "Bugün ise, karşılarında, alışık olmadıkları bir mesele var. Bu yüzden de ne yapacaklarını şaşırdılar. Birinin yardımına koşmaya alışmamışlar ki."

*
* *

İki genç o gece yatamadı. Şimdiye kadar çölde yaktıkları en büyük ateşin başına geçip, sabaha kadar gözlerini

bile kırpmadan beklediler. Ve kurtarıcıları karşısında ortaklaşa izleyecekleri davranışı en ince ayrıntılarına kadar kararlaştırdılar...

*
* *

İki helikopter, iki gencin bulunduğu yerin ellişer metre sağına ve soluna, hemen hemen aynı anda indi.

İçindekiler derhal çıkıp kumların üzerine atladılar.

İlk işleri, halâ dönmekte olan pervanelerin tehlikeli ala-

nından uzaklaşmak oldu. Sonra birden oldukları yerde kalakaldılar.

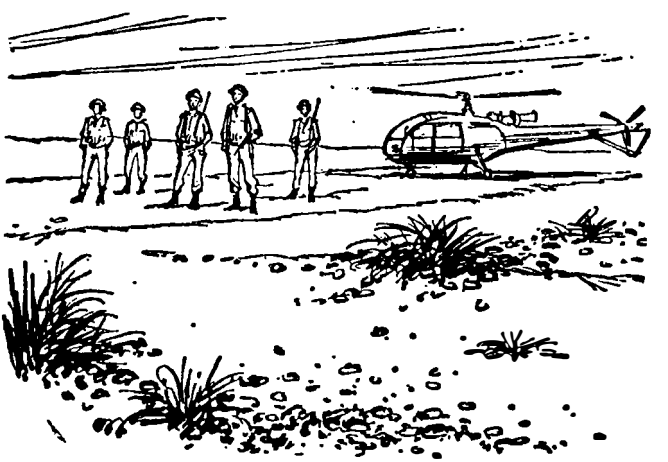
Her iki taraf da kararsızlık içindeydi. Hiç kimse ilk adımı atmaya yanaşmıyordu.

— "Oysa dün ne kadar da telâşlıydılar," diye Simmy fısıldadı.

Önce delikanlıyı çağırdılar:

— "Süleyman!"

Delikanlı, kendisiyle beraber savaşa katılan genç teğmeni hemen tanımıştı, fakat buna rağmen yerinden kımıldamadı.

Tekrar seslendiler:

— "Süleyman!"

Delikanlı yine kımıldamadı. Susmaya devam etti.

Bu sefer öbür taraftan biri seslendi:

— "Simmy!"

O da Süleyman gibi. Hiçbir heyecan belirtisi göstermeden, kurtarıcılara bakmakla yetindi.

Gerek İsrailliler, gerekse Mısırlılar afallamış, kıpırdanıyor ne yapacaklarını bilemeden aralarında fısıldaşıyorlardı.

Süleyman:

— "Kolay kolay da karar veremiyorlar," diye mırıldandı.

Gözbebeklerinde garip ışık yanan Simmy ise, alçak sesle cevap verdi:

— "Ben onları karar vermeye zorlamak için kararlıyım ama..." Sonra sesini birden yükselterek haykırdı: "Ee, ne oluyor beyler? Buraya bizi kurtarmaya mı, yoksa felâketimizi seyretmeye mi geldiniz?"

Askerler arasında yeniden bir kaynaşma, fısıldaşma oldu, fakat yine hiç biri bir harekette bulunamadı. Simmy, konuşmasına yüksek sesle devam etti.

— "Birbirimize karşı beslediğiniz kin bu kadar mı köklü? Ne o, yoksa karşı karşıya gelince yeniden savaşaca-

ğınızdan mı endişe ediyorsunuz? Ne kadar budalaca davrandığınızın farkında değil misiniz? Siz, içinizdeki kini söndürmekten bu derece âciz insanlar mısınız? Yoksa sizden umduğumuz jesti yapmanız için daha ne kadar bekleyeceğiz? Eğer bunu yapmayacak olursanız, biliniz ki, ikimiz de tekrar çöle döneriz."

Süleyman gözlerine ve kulaklarına inanamıyordu.

Simmy'nin gösterdiği cesarete hayran kalmıştı. Ne güzel konuşmuştu! Ona karşı koymaya imkân var mıydı?

Simmy'nin bu sözleri üzerine, Mısırlılar ve İsrailliler, utana sıkıla, hep birlikte gençlere doğru yürümeye başladılar.

*
* *

Simmy, askerlere:

— "El sıkışın, bakalım!" Diye emretti.

İyice şaşkına dönen on kişi, önce kızı aptal aptal süzdüler, sonra gözlerini birbirlerine dikip, tepeden tırnağa bakıştılar.

Simmy:

— "Size, el sıkışın dedim!" Diye tekrar etti.

Adamlar neye uğradıklarını anlayamamışlardı. Parmak kadar bir kız, kendilerine açık açık, emir veriyordu.

Kız, sözlerine devamla :

— "Böyle insanca bir hareketi yapmaktan kaçındığınıza göre, aranızda cüzzamlılar bulunması lâzım. Ama, ben böyle olduğunu sanmıyorum. Bana kalırsa, siz hepiniz aynı korkunç hastalığa yakalanmışsınız: Kindarlığa!.. Bu hastalığınızın tedavisi için söylediğimi yapın. Haydi, davranın biraz!"

On tane el, hemen birbirine uzandı.

İsraillilerle Araplar arasındaki gergin hava derhal yumuşamıştı. Fakat iki genci alıp gidecekleri sırada, bir duraklama oldu.

Simmy kendisini dinlemelerini istiyordu.

Zeki kız, her şeyi önceden düzenlemişti.

Her iki taraf da, onun kararlarına boyun eğiyordu. Simmy'in isteklerine uyularak, karargâhlara gerekli haber verildi. Helikopterler ancak yarın sabah buradan hareket edeceklerdi. Süleyman, üç ay Simmy'nin misafiri olarak genç kızla birlikte İsrail'e gidecekti; daha sonra da, tatili sırasında, Simmy aynı süre kalmak için Süleyman'la beraber Mısır'a gelecekti. Daha sonra mı?... Onu da gelecekte düşüneceklerdi. Karargâhlar, bu programa bir itirazları olmadığını bildirmişlerdi...

*

* *

Gece olmuştu.

Yemekten sonra iki tarafa mensup askerler, yakılan ateşin başına toplanmışlar; sohbet ediyorlardı. Daha sonra, yeryüzündeki bütün ulusların bir arada, kardeşçe yaşamaları için neler yapmaları gerektiği konusunda, iki gencin düşüncelerini dinlediler. İkisinin de en büyük hayallerinin dünyaya barışı yaymak olduğunu bu uğurda canlarını bile verebileceklerini öğrendiler.

Bu iki genç ne kadar da inandırıcı konuşuyordu! Ruhlarını acaba nasıl bir ateş tutuşturmuştu?

Güçlerinin ne olduğunu, insanların ne kadar budala davrandıklarını da biliyorlar bu yüzden çok uğraşacaklarını peşin olarak kabul ediyorlardı. Hattâ amaçlarına erişmek için bir ömrün bile yetmeyeceğinin farkındaydılar. Ama bunun kendileri için hiç önemi yoktu. İnançlarını çocuklarına, belki onlar da kendi çocuklarına aşılayacaklardı...

Hiçbir şey, kendilerini bu yoldan döndüremiyecekti. Yeryüzünden kindarlığı yoketmek, insanca hedeflerine ulaşmak için, son nefeslerini verinceye kadar çaba harcayacaklardı.

*
* *

Vakit gelmişti.

Helikopterlerin pervaneleri döndü.

Her ikisinin de mürettebatı, Simmy ile Süleyman'ın bir kere daha Sina Çölüne üzüntüyle vedâ edişlerini seyrettiler. Çünkü ikisi de Sina Çölü olmasaydı, kaderlerinin birleşmeyeceğini biliyordu.

Herkes heyecanlı ve duyguluydu.

Kimbilir, belki yarın yeni bir emir gelecek, yeniden birbirleriyle savaşmak üzere silâha sarılacaklardı. Fakat daha şimdiden kin beslemeden savaşacaklarını seziyorlardı. Daha dün karşılıklı diş bileyen iki insanın, bugün nasıl kardeş olduklarını gördükten sonra, başka türlü düşünmeye imkân var mıydı?

Simmy ile Süleyman, rüyalarının gerçekleştiğini kendileri görmeseler bile, çocuklarının göreceklerinden emindiler. Şu iki inatçı ve yürekli genç, savaşlar bitsin diye, insanlara birbirlerini sevmeyi eninde sonunda öğreteceklerdi...

SON

"İdeal Kitaplık" Serisi'nde bugüne kadar yayınlanmış kitaplar :

1 — Ölüm Seferi *(Antoine Reboul)*

2 — Kayıp Albay *(Marc Soriano)*

3 — Dostluk Çemberi *(René Guillot)*

4 — Şişedeki Mesaj *(Odette Sorensen)*

5 — Karaib Denizi Casusları *(François Celier)*

6 — Çalınan Plânlar *(Paul Jacques Bonzon)*

7 — Artık Öldürmeyeceksin *(Antoine Reboul)*

*

"İdeal Kitaplık" Serisi'nde gelecek ay yayınlanacak kitap :

8 — En Uzun Günün Sırrı *(Gilles Perrault)*

İsrail - Mısır savaşının bütün şiddetiyle devam ettiği günlerdeyiz...

Süleyman, çok küçükken anasız babasız kalmış bir Mısırlı çocuktur. Henüz on dört yaşındadır. Çocuk, yoksulluk ve yalnızlık yüzünden, Mısırlı askerlere sığınır. Böylece kendisini savaşın içinde buluverir.

İsraillilerin bir hava hücumu sırasında Süleyman, Sina Çölünün ortasında tek başına kalır.

İşte burada, delikanlı, kendi yaşında bir İsrailli kızla karşılaşır.

Böylece, iki gencin, kendi milletlerine örnek olacak serüveni başlar. Simmy'yle Süleyman arkadaş olurlar ve amansız çölün çilelerine birlikte göğüs gererler.

BAŞKAN YAYINLARI

Güzel Sanatlar Matbaası A.Ş.

5. T L.